

de RAADSHEER

26e jaargang nummer 3, oktober 2004

Een uitgave van de vereniging Raadsherenbuurt

Ruis in de Buurt

Vereniging Raadsherenbuurt Leiden

Bestuur buurtvereniging

- Rob van Berge Henegouwen, *voorzitter*, Rijsburgerweg 109, tel. 5726100
- Alex Beek, *secretaris*, Van Ledenberchstraat 10, tel. 5154700
- Jan Kroes, *penningmeester*, Rijsburgerweg 103, tel. 5157478
- Marjan Lauwers, *bestuurslid*, Johan de Wittstraat 48, tel. 5155952
- Paul Kuijt, *bestuurslid*, Johan de Wittstraat 51, tel. 5144197
- Huib Kruijt, *bestuurslid*, Fagelstraat 21, tel. 5157750
- Nico van Hemert, *bestuurslid*, Rijsburgerweg 149, tel. 5120584

Redactie buurtkrant & website www.raadsherenbuurt.nl

- Mirjam Jochimsen, Fagelstraat 51, tel. 515 25 92
- Janny van Nieuwkoop, Van Oldenbarneveltstraat 28, tel. 5172176
- Els Roelofs, *redactie-adres*, Fagelstraat 28, tel. 5176545,
e-mailadres: eruelofs@zonnet.nl
- Maarten Tacoma, *website*, p/a Fagelstraat 40, tel. 5176192
- Ton Staphorst, Johan de Wittstraat 52, tel. 5170264
- Erna Koekenberg, Fagelstraat 15, tel. 5121213

Contactpersonen in de buurt

- Familieberichten a.u.b. doorgeven aan het bestuur, zie boven
- Werkgroep Leidse Hout Theater: George van Eijk, *voorzitter*, Johan de Wittstraat 30, tel. 5157420
- Ver. Vrienden van de Leidse Hout: Hanneke Mooi, *secretaris*, Johan de Wittstraat 11, tel. 5652612
- Gevonden voorwerpen: Rita DeCoursey, Fagelstraat 39, tel. 5155886
- Diefstal, inbraak, ouderenhulp, informatie over onderhoud huis, verbouwen, uitwisselen gereedschap: Rob Grootenhuis, Fagelstraat 14, tel. 5154769
- Vereniging Binnenterrein OWHJ Raadsherenbuurt: Ad Littel, *secretaris*, Van Oldenbarneveltstraat 35, tel. 5153475
- Buurtarchivaris: vacature
- Melding wateroverlast: Rogier den Uyl, Johan de Wittstraat 41, tel. 5156974

Website: www.raadsherenbuurt.nl

Oplage: 325 exemplaren

Van de redactie

Het thema is dit keer 'rumoer in de buurt'. Zoals u kunt lezen is hier veel over te vertellen: variërend van echte geluidsoverlast tot perikelen waar na zoveel jaar ook met humor op teruggekeken kan worden. Werfpop, vliegtuiglawaai, meeuwengekrijs, burengeluiden of dat het hier juist zo stil is... het komt allemaal aan bod. We kijken in dit jubileumjaar ook even terug in de oude doos. Verder staan we stil bij het overlijden van dhr. Francken, een markante man die deel uitmaakt van de historie van onze buurt. En natuurlijk de winnaars van de Raadsherenloop, het openluchttheater, een verregende barbeque, 3 oktober.

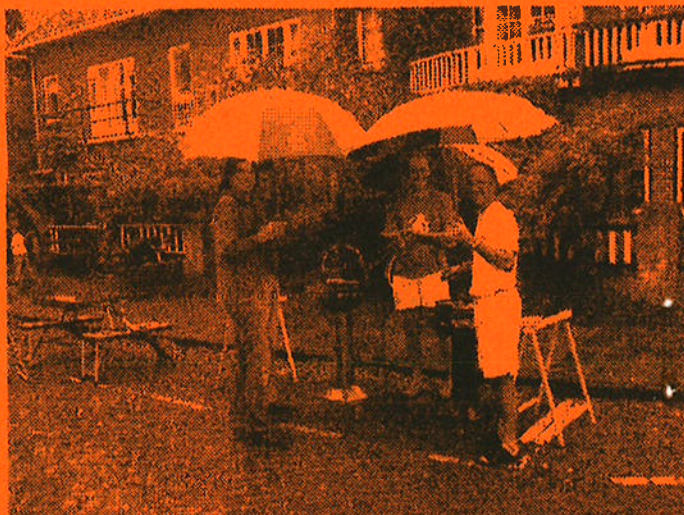

Foto: Paul Kuijt

Kunst in de Kamer 2004

Na twee jaar was het weer zo ver : op zondagmiddag 7 november stond de deur van Judith de Jong en Peter Westbroek aan de Johan de Wittstraat 22 gastvrij voor iedereen open. En binnen stonden de stoelen gerangschikt rond de zwarte Steinway vleugel, de kopjes en glazen op tafel, de cake en ander heerlijks op schalen. En tegen twee uur druppelden de gasten binnen, deelnemers en luisteraars. Natuurlijk kijkt iedereen graag rond hoe buurtgenoten hun huis hebben aangepast aan deze tijd en hoe de tuin er uitziet. Hier viel mij op, hoe groot eigenlijk het gebouw van de LAG-garage is, achter de achtertuin oprijzend als een oude groentekas.

Ongemerkt waren er zo'n 25 mensen kennis aan het maken of aan het vernieuwen, toen het moment was aangebroken om te beginnen. Organisatrice

Yvonne Slijkhuis heet iedereen welkom en spreekt namens hen dank uit aan de gastgevers.

Mede-organisatrice Carla Wikkerman biedt de gastvrouw een fraai boeket lelies aan.

En daarna is het de piano die spreekt. Of de poëzie.

Iedere deelnemer leidt zelf zijn of haar bijdrage in : het onderwerp of de titel, de componist of schrijver en iets over diens leven en werken, het waarom van juist deze keuze. Het is hartverwarmend, hoe vrij en ongedwongen en vooral geïnspireerd dat wordt overgebracht aan de luisteraars.

Niels Blokker bijt de spits af met een paar jeugdherinneringen van Jánáček, blijde en droevige : trefzeker, de bedoelingen van de componist zijn zonder meer duidelijk en Niels is zo enthousiast, dat hij wegens tijdoverschrijding wordt gemaand om nu dan toch maar het laatste deel te spelen.

Louise Berkhout leest 2 gedichten voor : een vooral op klank gekozen vers van Lucebert en een opdracht van Judith Herzberg aan haar bestek, getiteld : Afwasmachine. Geestig !

Mark van Egmond speelt uit z'n hoofd en jazzy-ritmisch en letterlijk handig With a little help of my friends, het lied Nooit meer, geschreven voor War Child en bekend geworden door Marco Borsato, en een eigen compositie.

Mirjam Jochensen leest een vijftal gedichten voor : een engels poem zonder titel, twee Vasalis-verzen, een eigen "probeersel" (moedig ! en echt niet mis) en het romantische Herbst van Rilke.

Erwin Altewischer neemt ruim plaats achter de vleugel en speelt de Baccarole van Chopin, stevig, maar met gevoelige overgangen en geheel uit z'n hoofd.

Marjan Bults leest 4 nuchtere, herkenbare gedichtjes voor van de onlangs overleden twentse dichter Willem Wilmink en daarna 1 in het twents van Ben Frey, kort en geestig.

Eugene Philips doet aan de vleugel aanmerkelijk meer dan wat hij zelf noemt "een beetje pielen" : Der Dichter spricht van Schumann, De doop van Eefje (eigen compositie over zijn dochter, vrolijk, speels) en nu hij eindelijk eens de kans krijgt zonder aan z'n armen hangend kroost speelt hij de 10 minuten ruim vol met een eigen jazz-improvisatie.

Dan is het pauze. Thee, koffie en onder andere die heerlijk geurende appeltaart van onze nieuwe buur(t)vrouw Kuipers, die ik, oh schande, vergat haar naam te vragen.

Het tweede deel van het programma brengt Marjan Bults in een andere rol : zij speelt op het spinet van Jacques Peeters eerst een toccata van Sweelinck, dan een chaconne van Fischer en tot slot Fantasia van Telemann. Een wereld van verschil, die tere klanken van het spinet tegenover het geweld van de klavierleeuwen op de vleugel. Het is ook direct duidelijk, waarom bepaalde muziek uitgevoerd moet worden op een bepaald instrument en niet geschikt is voor een ander, ook al zijn het allebei toetsinstrumenten.

Mirjam Jochensen leest het buurtgedicht, namelijk De Muze, dat te vinden is op de muur van het huis op de hoek Johan de Wittstraat en Van Leedenberghstraat. Gevolgd door 2 korte verzen van Judith Herzberg (De zee) en Van Lieshout (Engel) : alweer geestige exemplaren. Guus Onderwater, piano en Martijn Mansvelder, cello spelen samen het eerste deel van de cellosonate van Brahms : kennelijk heel goed op elkaar ingespeeld, krachtig, sonoor, doorleefd, met volume en fraai vibrato en een verstild n-harmonisch slot.

Taeke Kuipers, nieuwe bewoner van “het huis van Spoor”, leest eigen werk voor, allebei over de herft. Het eerste maakte hij toen hij 17 jaar was, dus (een beetje) droevig. Het tweede is kersvers en op zijn huidige leeftijd betekent dat : optimistisch, de herft is mooi geworden. Tot slot speelt Peter Westbroek op zijn eigen vleugel. Na een geweldig goede inleiding, alsof het een schoolconcert betrof doorspekt met muziekvoorbeelden, over de componist Charles Ives en het ontstaan van het werk klinkt het vierde deel van The Concord Sonata. Vals ? Nee, dat niet. Maar wel heel andere muziek, waarvoor ik de radio waarschijnlijk zou uitzetten, maar die hier en nu heel boeiend blijkt te zijn.

De ramen zijn langzamerhand beslagen. Van de inspanning, zowel van de uitvoerenden als van de luisteraars.

Yvonne bedankt iedereen voor de inzet en Carla onderstreept dat met een eetbaar presentje. En dan begint het “gezellig samenzijn”. Onder het genot van een bij het uur passend drankje wordt nog een hele poos nagepraat.

Wat goed is zo’n Kunst in de Kamer toch voor de onderlinge verstandhouding van de bewoners van onze Raadsherenbuurt. En wat veel talenten bevat onze toch vrij kleine wijk. Gelukkig worden die niet verborgen !

Janny van Nieuwkoop.

Hergebruik : afscheid en een nieuw begin

Volgend jaar hoop ik te stoppen met werken. Dat zou mooi passen bij het thema van dit nummer. Maar daar gaat dit stukje niet over.

Ik wil U meenemen langs de straat en langs de vele vlikobakken die daar staan. Wat wordt er toch veel meegegeven aan het grofvuil of afgedankt in zo'n allesvreter gestopt.

Toen mijn ouders nog in Rotterdam woonden en ik nog niet zo lang in Leiden, ruim dertig jaar geleden, ging ik de weekenden "naar huis". 's Zondagavonds met de trein terug, net even te laat de deur uit en dus flink doorlopen naar het station. Maar ho, wat zag mijn oog daar?

Een stofzuiger! Een Philips draaitop, zo te zien helemaal compleet. Die kon ik niet laten staan. Terug gesjouwd naar het ouderlijk huis. Mijn broer, toendertijd studierend in Leiden, had ook iets bemachtigd, een vogelkooi of die zware parketborstel, dat weet ik niet meer. Alles gauw neergezet, volgende week proberen. En jawel, die stofzuiger was perfect. Gezien de vele nummertjes op de onderdelen was-ie kennelijk ter reparatie aangeboden en misschien had dat wel te lang geduurd. Ik heb er nog jaren plezier van gehad, onder andere om er spinnen en andere griezels mee te vangen. Plastic zakje om de borstel en wachten tot ze dood moesten zijn.

Trouwe lezers herinneren zich vast wel de verhalen over deuren die in het donker verhuisden uit vliko's in de Fagelstraat en de pogingen om een depot van bruikbare huisonderdelen in de Raadsherenbuurt te vestigen. Voortgekomen uit mijn vreemde hobby.

Sinds we een open haard bezitten, is ongeverfd hout niet veilig voor mij, mits het een beetje hapklare brokken zijn, want het doorzagen van die beste balken deed ik niet graag zelf....

In de pianokamer staat een hoge rieten stoel, lichtblauw gespoten. Gevonden. Net zoals zo'n halfronde supergrote, beetje koloniaal aandoende stoel, die te groot bleek en ergens anders zijn nieuwe bestemming heeft gevonden.

In de eigen buurt vond ik een paar jaar geleden in een vliko aan de Rijnsburgerweg een beeldig knoflookpotje, puntgaaf. Is in gebruik in de keuken. En een lichtblauw vierkant bordje, waar nu schelpen en kleine stenen mooi op liggen te zijn.

En wat lag er op dezelfde plek drie weken geleden? Een Tefal koffiezetapparaat, de kan nog heel, alleen wat stoffig. En een Philips gezichtsbruiner met zes lichtbuizen, ook vies, maar in perfecte staat. Ze weet het nog niet, maar die gaat naar onze jongste dochter en ik weet wel, hoe dankbaar ze "Sinterklaas" daarvoor zal zijn!

Weet U, wat minder leuk is? Dat ik volgend jaar bij mijn afscheid ongetwijfeld te horen zal krijgen dat men mij nooit zal kunnen vergeten, omdat ik bananen- en appelschillen verzamelde. Voor de compostton. Die zit nu vol. Ik kan rustig met pre-pensioen.

Janny van Nieuwkoop

Ik wil geen afscheid nemen van de brievenbus !

✓ Op 16 november was het 35 jaar geleden, dat ik begon te werken bij "het Academie", zoals geboren Leenaars zeggen. Dat is zo verschrikkelijk lang, dat de mensen om mij heen er niet aan hadden gedacht. Maar wel één van de medewerkers van het eerste uur en natuurlijk mijn trouwe zusje. De zakdoeken lagen al voor me klaar naast de beide lieve en attente kaarten die de post die dag thuis had bezorgd. En wat mij betreft kan daar niks tegenop. Ik weet al wie geschreven heeft, voordat een envelop is opengemaakt, ik ben al positief verrast voordat ik nog maar één woord heb gelezen. Ik hou van post, van de verrassing die een brief meebrengt. Een dag zonder post is een dag zonder kleur. Zelfs een blauwe envelop kan een heleboel spanning teweeg brengen.....

Natuurlijk is het begrip e-mail niet aan me voorbijgegaan. Heel handig om copy voor De Raadsheer in te dienen. Op het werk is het zelfs een niet meer weg te denken onderdeel van de contacten geworden. Maar dat is vooral zakelijk, snel, een geheugensteuntje, een bewijs van gedane zaken, een soort memootje, een intercollegiaal grapje. Maar privé, nee, dat wil niet zo lukken. Dat hebben onze vrienden intussen heel goed door, ze sturen weinig of geen mailtjes meer, want we kijken er toch nooit naar. Het gevolg is natuurlijk wel, dat de telefoon vaker gaat, maar dat heeft ook zo z'n voordelen : dat je aan de toon kunt horen hoe de vork aan de steel zit, of iemand gelukkig is of verdrietig, je belt uit belangstelling of uit nood of puur zakelijk.

Terug naar de brievenbus. Ik heb altijd veel geschreven en doe dat nog. De ervaring leert, dat een correct opgestelde brief met een mooie bladverdeling vanuit de computer in zakelijk opzicht hoog kan scoren. Maar in de persoonlijke sfeer blijft de handgeschreven tekst voor mij het hoogste goed : die heeft een menselijk karakter, die laat lezen tussen de regels door, die kan ik ook bewaren en herlezen. Want deleten is niet mijn sterkste kant. Vakantiekaarten, nieuwjaarswensen, attente berichten zoals in de eerste zin beschreven, ik koester ze. En daarom blijft de brievenbus voor mij zo belangrijk, zowel die op de hoek als die in onze eigen voordeur !

Janny van Nieuwkoop

+step @ planet.nl

Van het bestuur

Rob van Berge Henegouwen

Kort na Koninginnedag heeft Ron Slootbeek besloten om zijn plaats in het bestuur op te geven; mede door zijn drukke baan is een en ander moeilijk te combineren.

Wij vinden het jammer voor dit moment maar wellicht is hij niet totaal verloren voor een functie in een later stadium. In ieder geval wensen wij hem veel wijsheid toe voor de komende periode.

Voor wat betreft de website het volgende: Huib Kruijt zal zich gaan bezighouden met het verder ontwikkelen en up to date houden van alle informatie. Hiermee is de continuïteit gewaarborgd.

Het Werfpopfestival is dit jaar wederom zonder al te grote incidenten rustig verlopen. Wel is de organisatie aangesproken op de niet nagekomen belofte om de wijk vooraf te consulteren. Dit is gedaan bij monde van de secretaris van de Vrienden van de Leidse Hout. De El-Cid bijeenkomst op de grote weide was ook erg rustig; gedwongen door het slechte weer moesten zij uitwijken naar het sportterrein van de Universiteit.

Verder was er ook deze zomer weer een theatervoorstelling, die, gelet op de grote opkomst, tot een groot succes mag worden gerekend.

Dit kan echter niet worden gezegd van de 'zomer' BBQ. Kort na het begin zette Pluvius alle sluizen open. Wellicht heeft de verplaat-

sing van de bar voor een slecht karma gezorgd. Volgend jaar dan maar weer op de vertrouwde plek en hopen op beter weer!

Voortgang Woutertje Pieterse: we hebben geïnformeerd naar de stand van zaken. De gemeente meldt dat "achter de schermen wordt gewerkt aan diverse voorbereidingen". Er wordt, naast een kerngroep, een agenda-groep en een klankbordgroep voor de school, een klankbordgroep geformeerd voor de wijken. Daarin is ook plaats voor een vertegenwoordiger uit onze wijk. Binnenkort krijgen we meer informatie.

Ook vermeldenswaard is de opening van HeBe, het gezondheidscentrum van huisarts Van Schie. Alhoewel de vlag iets te groot is voor de gedekte lading moeten wij tevreden zijn met datgene wat nu geboden wordt. De commissie WEG zal, namens het Boerhaavedistrict, blijven strijden voor meer zorg op korte termijn totdat duidelijk is of Nieuwerood in nieuwe stijl een volledig centrum zal kunnen herbergen.

Tegen de tijd dat u dit leest zal de traditionele hutspotmaaltijd weer hebben plaatsgevonden. Uit ervaring weet ik dat dit festijn onder alle weersomstandigheden een waar feest is.

Het feest van St. Maarten zal, na de goede ervaringen van vorig jaar, als traditie worden voortgezet op 11 november a.s.

Mag ik u namens het hele bestuur een gezond najaar wensen.
De voorzitter.

Start kinderloop
Foto: Jeroen Hiemstra

Estafette-column

rumoer

Reinoud Veenhof, Fagelstraat 2

Het thema van dit nummer is rumoer. Rumoer in onze buurt. Op het moment van schrijven hoor ik buiten een luid toeterende karavaan van auto's voorbijgaan en maken Rienje (7) en Jan (3) buiten keihard ruzie met elkaar. Het is precies de (niet zo!) goede context van het punt dat ik wil gaan maken: er is geen rumoer in de Raadsliedenbuurt. Onze buurt is stil. Als een muisje. Je hoort er niks. Uitermate rumoerloos, of u 't nou leuk vindt of niet. Je vraagt je af hoe daar in hemelsnaam een

krantje over vol te schrijven is. Als je je petje laat vallen zoek je direct iemand om je te verontschuldigen voor de herrie. Wijzelf fluisteren meestal in huis; als nieuwkomers wil je toch niet direct opvallen in deze buurt door een grote mond en te luide toon. Om dezelfde reden hebben we het volumeknopje van onze televisie gehaald en weigeren we beleefd maar resoluut elke CD die we op een verjaardag krijgen ('Da's nou jammer, we hebben al een CD!').

Geluid valt op en wordt direct nader onderzocht. Wanneer 's nachts voetstappen hol weerklinken denk je onwillekeurig: " 't is een vreemd'ling zeker, die verdwaald is zeker". Of een dief die misschien ook niet helemaal zeker is of hier eigenlijk wel mensen wonen, zo stil als het is. Wanneer 's morgens vroeg de meeuwen schreeuwen mompel je in jezelf: 'nou, nou, sta ik op met zo'n kabaal?'. Het fluiten van overbuurmans keteltje doet je besluiten om maar gauw even een kopje thee voor hem te maken. Kan z'n keteltje tenminste van het vuur. Soms hebben we hier wel eens mensen die ons op straat al luidruchtig begroeten (om nog maar te zwijgen van in het openbaar zoenen, gruwel); en ook nog toeteren als ze weer vertrekken. Kijk, we zullen daar niks van zeggen maar we zijn dan toch altijd

weer erg teleurgesteld. Weest u vooral gerust, we zullen ze hier niet nog een keer uitnodigen.

In tegenstelling tot mijn voorganger in deze column, Bram van der Loeff, kan ik niet putten uit een jarenlange woonervaring ter plekke. We wonen pas 2 jaar in de Raadsliedenbuurt en ik laat me in mijn punt dan ook volstrekt niet hinderen door enige kennis (dit levert in het algemeen vaak de bloemrijkste punten op en niet alleen bij mij). Alhoewel, we weten wat rumoer is. Toen Marian (leeftijd verklap ik niet) en ik net getrouwd waren woonden we aan de Ceintuurbaan in de Pijp in Amsterdam.

Rumoer in de Pijp is volwassen en robuust. Je zag dat een ander tegen je praatte maar horen deed je het niet en je moest raden wat ie zei (dit lukt overigens beter naarmate je langer getrouwd bent). We woonden boven een cafe wat gefrequenteerd werd door een heel apart genus van mensen.

Bolvormig met een witte tot lichtgele kartonnen huid die geen enkel zonlicht kan verdragen, wat overdags noopt tot binnenblijven. Ze behoren tot de species van de nachtzangers wat betekent dat ze overdag niet spreken en 's nachts luidkeels André Hazes nazingen. Tot ze om 4 uur 's ochtends onmachtig en in slaap, van hun kruk vallen. Overdags in de Pijp is het niet minder luid: trams, burens, auto's die minimaal 70 km/h rijden, vliegtuigen, het draaiorgel, de markt, de terrasjeszitters, de televisie van de andere burens, sirenes van de ambulances. Wanneer er geklust werd in de buurt viel dit eigenlijk niet op in de kakofonie.

Geluid viel je op wanneer het eigenlijk niet paste in de reglementaire herrie: een autobotsing (een harde klap en dan onvermijde-

lijk een paar seconde volledige stilte), een tram uit de rails, een vechtpartij. Murw gebeukt door deze overdaad aan geluid, besloten we te verhuizen naar een idyllisch dorpje, De Kwakel onder Aalsmeer. Er wonen daar heel veel bloementelers en dat zijn erg aardige mensen. Ze hebben alleen een paar eigenaardige hobbies. Ze houden van hele grote vrachtwagens om hun bloemen in te exporteren en om er zo hard mogelijk mee te crossen op de kleinste weggetjes. Wanneer je daar woont of wandelt heb je altijd het idee dat de verkeersborden in De Kwakel de minimumsnelheid aangeven. Als je langzamer gaat krijg je een bon. Ik heb wel eens een de politie zien controleren op deze landweggetjes. Maar deze helden werden door bepaalde Kwakelaars die hierdoor in een verhoogde staat van opwinding raken, haast de sloot in gereden. Ze zijn niet meer gesignaleerd. Een tweede eigenaardigheid aan Kwakelaars is hun tuin. Daar zijn ze als bloemenkwekers als vanzelf heel erg trots op. Dit uit zich in de kracht en pracht van hun grasmaaitraktortjes. Sommige hebben zelfs spoilers.

Wanneer het weer het maar even toelaat wordt er woest en onverschrokken gemaaid in De Kwakel. Snelheid en decibellen maken hier alweer de man.

Ze doen het zeker niet onder voor een net opstijgende Boeing-747 vanaf Schiphol. Dit soort toestellen mogen altijd graag een beetje rondvliegen in die buurt daar. Ik ben ervan overtuigd dat piloten erg veel houden van kleine stille dorpjes in het Groene Hart. Ze komen er tenminste heel vaak langs. Later verbleven we met het gezin enige tijd op een klein Oost-Indonesisch eilandje. Rumor daar is weer van een heel andere orde. En als cultuurminnaars vind je dat obligaat 'interessant', maar rumor blijft het. Bijvoorbeeld een begrafenis van iemand uit de straat wordt gevierd en zo'n feest is een merkwaardige gebeurtenis. Er wordt een hele week van 10 uur 's avonds tot aan het ochtendgloren keihard gezongen en gefeest met een mooi voorgeprogrammeerd orgeltje en Indonesische smartlappen. Een geliefd lied is dan bv de Indonesische variant van

'Onward christian soldiers, onward through the night'. Een aansporing die je in je bed, proberend in slaap te komen, zeker kunt gebruiken. Wat te denken van een drie hanen die elke morgen precies om 5 uur gaan kraaien. En dan niet gewoon een beetje kraaien. Precies onder je (open) raam wordt er volhardend en kneppeelhard stevig doorgekraaid. Haantjes eigen: ze doen het om het hardst. Ik heb mijn schoonvader nog wel eens stiekum een steen zien gooien naar het groepje lawaaimakers; maar met een beetje pech gooi je raak en kost het je een kip of in ieder geval je naam.

Maar goed, niet gehinderd dus door enige kennis vraag ik me soms wel eens af of het hier in de Raadsliedenbuurt altijd al zo stil is geweest. Of hier nooit families hebben gewoond met bierdrinkende en luid boerende zonen in de voortuin. Niets presterende studenten die altijd feestvieren bezijden kerk en maatschappij. Pubers met opgevoerde brommers? Het is een luxe hoor, zo'n stille buurt. Maar ik ben een Nederlander en die is nu eenmaal niet gelukkig als hij niks te klagen heeft. Dus, is het hier eigenlijk niet te stil? Zijn we eigenlijk niet gewoon ontzettend saai? Een enorme ruzie met je vrouw buiten op straat moet toch erg opluchten als je de meeuwen mag geloven. Keihard alle groene kliko's (inclusief die van jezelf) omgooien met donderend geraas; bijna een bevrijdende gedachte. Het punkbandje de Razende Raadsheertjes oprichten en iedere donderdagavond oefenen met alle versterkers op 100. Als drummer moet je toch weinig last hebben van stress of frustraties.

Of misschien willen we stiekem allemaal met elkaar wel gewoon een snackbar in de Raadsliedenbuurt; gewoon met hangjeugd, frikadellen en een hele grote jukebox.

Tja, gedachten op een zaterdagmiddag. Ik moet maar ophouden. Ik ga een kopje koffie maken. Op kousevoeten en heel stil, want anders wordt Thomas (0) wakker uit z'n middagslaapje. En een rumor dat dat geeft...

Uit de oude doos (mei '01): de eerste Estafette-pen van oud-redactielid Gijsbert van Es, over machinelawaai!

Estafette-column

Dit is de eerste aflevering van een nieuwe rubriek in De Raadsheer.

Een gast-auteur schrijft een column en geeft daarna de pen door aan een buurtgenoot.

Pleidooi voor een machine-referendum

Gijsbert van Es

„Dag buurvrouw, het wil maar geen voorjaar worden, hè.”

In je eigen buurt mag je onbekommerd een praatje over het weer maken. De maand april is veel te koud geweest. En nu maar hopen dat het voorjaar in mei echt wil beginnen. Er valt een hoop te doen in de tuin. Het mos moet uit het gras geharkt, bijzaaien, bijmesten, nieuwe planten – er is altijd wel wat te bedenken. En, belangrijker en aangenamer: de tuinstoelen kunnen weer naar buiten! Weinig is aangenamer dan een zonnige middag in de tuin doorbrengen met een goed boek, veel thee en later ook iets sterkers. Sluit uw ogen en geniet alvast...! Maar o jee, daar heb je het weer. De motormaaier van drie huizen verderop, de boormachine van de achterburen rechts, de onzichtbare vlakschuurmachine aan een verre dakgoot. Als de tijd van buitenleven aanbreekt, als de ramen en tuindeuren weer opengaan, komen ook de hartverscheurende huilbaby's van de families Bosch en Black & Decker weer tot leven. Hoor je die specht in de Leidse Hout? Jeeennnggg-zeeuurr-snnneerrpp... Nee, wacht even, straks hoor je 'm wel weer.

Begrijp me goed, dit wordt geen klaagzang. Zelf wil ik ook wel eens de elektrische zaag van zolder halen om nu eindelijk eens een buitenhok voor het konijn te maken. Op mooie dagen gaat het bij velen al snel krie-

belen om juist die klussen aan te pakken die je op koude en natte dagen graag met allerlei smoezen ontloopt.

Niets aan te doen dus, aan die nare herrie van de mechanische doe-het-zelf-apparaten waarvan een beetje huls-, tuin- en keukengezin er al snel een stuk of tien in bezit heeft? Nee, niks aan te doen.

Of zouden we eens een buurtreferendum moeten organiseren? Met als inzet: het Raadsherenbuurt-machine-protocol. Het kan twee simpele regeltjes bevatten. Eén: (elektrisch) grasmaaien doen we met z'n allen tegelijk, alléén op oneven dagen tussen zeven en tien over zeven (want zo groot zijn onze tuinen nou ook weer niet). Klaar voor de start? Go! Jjjjfeeenng...! En twee: het gebruik van boormachines, schuurmachines, elektrische heggenscharen en andere oorverdovers is not done zodra de temperatuur boven de 20 graden komt. Dat is namelijk maar op een handjevol dagen per jaar het geval. Wie juist dan een potje wil gaan vlakschuren, moet tegen zichzelf in bescherming worden genomen en worden veroordeeld tot verplicht witte wijn drinken.

Waarmee zo 'n beetje het enige probleem in ons spinnend welvarende buurtje ook weer is opgelost.

Ik wens iedereen een zonnig, warm en rustig nieuw buitenseizoen toe.

Naschrift september 2004: De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik afgelopen voorjaar nogal druk - en machinaal - heb gezaagd en geschuurd aan mijn eigen schuur-tje. Mijn excuus alsnog aan allen die daarvan hebben "meegenoten". (GvE)

RUMOER IN DE RAADSHERENBUURT

Chris Maas Geesteranus

Johan van Oldenbarneveltlaan 1, Amersfoort

Nu ik op gang ben gekomen met het beschrijven van de oudste tijden van de Vereniging Rhb, kan er ook nog wel een tweede artikeltje van af. Velen hebben in het herdenkingsnummer (heerlijk om te lezen) veel moois over de buurt gezegd. En dat is ook terecht. Maar er was in ieder geval in 'onze jaren' ook een andere kant. En die riep veel irritatie op, meer dan alleen discussie (zoals over de WP).

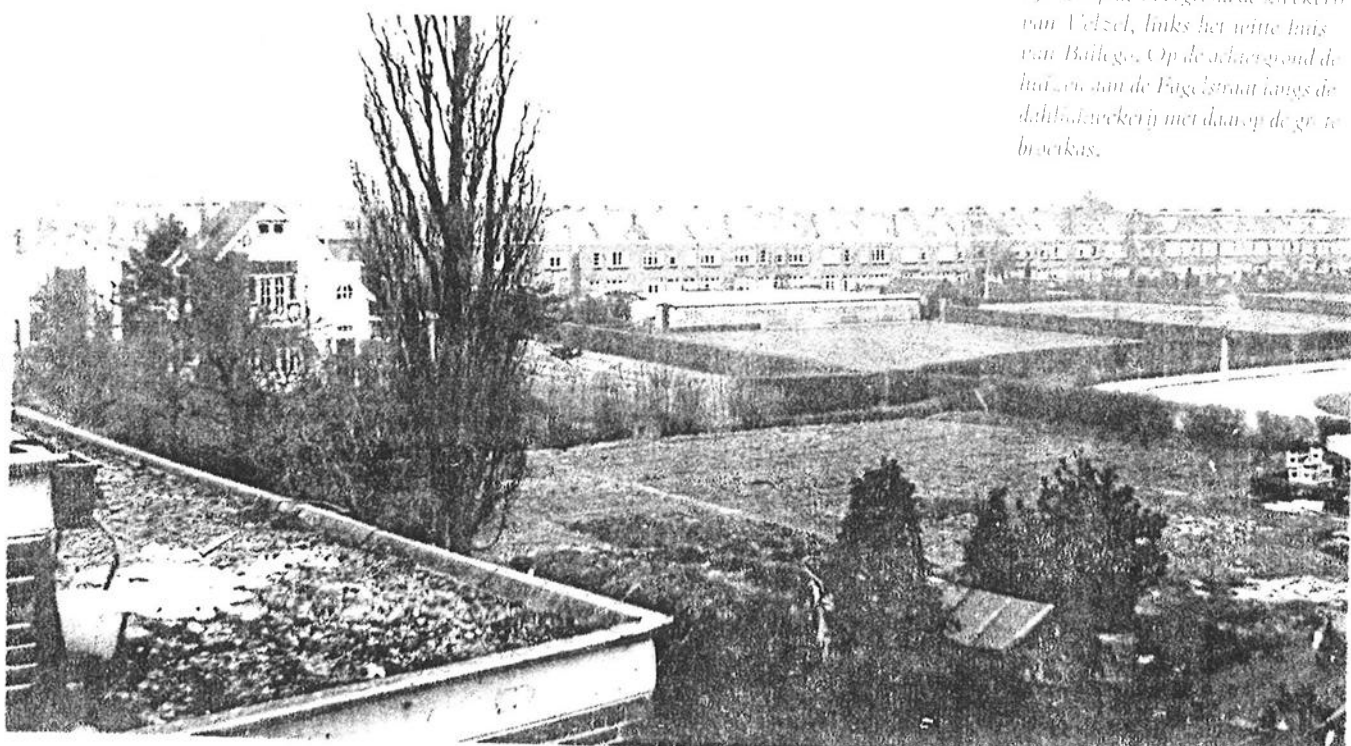
Zo was het ontstaan van de WP zelf onderwerp van rumoer in de buurt. Immers, er was alleen de Leidse Houtschool. En als je niet pc was, dan ging dat vaak contre coeur als je je kind daarop zette (overigens, wij fietsten een tijdlang iedere dag naar de Vrije School op de singel omdat wij écht iets anders wilden). Velen konden het niet uitstaan dat, terwijl het 'christelijke gehalte' van de buurt niet zo erg hoog was, er toch geen openbare school was. En dat leidde tot een heel mooi ouderinitiatief in de buurt. Wet-houder glad voor en na een kleine 2 jaar was de WP geboren en vond die zijn huisvesting in de kleuterschool, op het terrein van de vroegere kwekerij van Velzel.

Natuurlijk waren er tegenstellingen in de buurt, niet alleen commentaar van de LH school zelf, maar ook van ouders die voezagen dat die school zou leeglopen. Toch is de initiatiefgroep van de ouders er, met heel veel tact, in geslaagd een acceptabele vorm te vinden voor alle betrokkenen. En hoe leuk was het niet dat je als ouders bijna het bestuur van de school vormde. Je kon je nog overal mee bemoeien: er waren geloof ik 3 docenten en 3 groepen of zo in het begin. Een echte buurtschool in de letterlijke zin van het woord.

Veel rumoeriger nog was de voorgenomen komst van een Boddaerthuis (in de Hogerbeetsstraat) wat tot protest van de toekomstige buurvrouw leidde (zij woonde er dus al). Wij hebben als bestuur toen onmiddellijk – zonder echt goed te weten in hoeverre er echt overlast zou zijn en zonder met de directie ervan te praten – bezwaar bij de gemeente aangetekend. Dat gaf nogal wat voor- en tegenstanders in de buurt en je moest maar zien hoe je daar als bestuur tussendoor laveerde. Echt erg werd het toen we voor de keus werden gesteld of we ook naar

Foto uit: "Raadsherenbuurt, zestig jaar wonen en leven in een Leidse buurt"

1960. Op de voorgrond de kerk van Velzel, links het witte huis van Bailege. Op de achtergrond de huizen aan de Poggelstraat langs de dijk bij de kwekerij met daarop de grote brackas.

de Raad van State zouden gaan omdat de gemeente ons in het ongelijk stelde. Ikzelf begon steeds meer ongemak te voelen over onze onbezonnen reactie (het gaat hier nota bene om een huis dat 'moeilijke' jongens, naar ik me herinner, een goede dagopvang biedt!). En besprak dat in de vergadering waarin we moesten besluiten wat we gingen doen. Het werd een soort situatie als in de oude film 'The twelve' (waarin één jurylid niet overtuigd is van de schuld van de verdachte en net zolang met de rest praat totdat die allemaal om waren). Zo ook bij ons: langzamerhand waren we er allemaal van overtuigd dat dit eigenlijk niet kon. Grote schaamte. Ik herinner me overigens niet meer of dat huis er is gekomen.

Pikant ook was het volgende. Ton Staphorst vertelt in zijn artikel dat het niveau van de feestjes voor sommige 'linkse intellectuelen' wel wat laag was. Wat een grap! Maar andersom hebben we ook het een en ander meegemaakt. Ton heeft het ook over die bevrijdingsliederen. Klopt, we hebben een complete (superlinkse) band uit Leiden uitgenodigd en hebben toen op 5 mei nu eens niet traditioneel onze eigen bevrijding gevierd maar het idee van vrijheid als zodanig. Liedjes kwamen zomaar boven water, er waren 'linkse intellectuelen' genoeg (namen laat ik maar achterwege):

- 'El pueblo unido jamas sera vencido': het bevrijdingslied van Zuid-Amerika
- 'Het hondje van de rijken' (voor het

rijke meisje was de biefstuk niet goed genoeg, daarom gooide men het in de winterse kou naar buiten voor het hondje terwijl arme kinderen

zich achter de ramen – op straat natuurlijk – zaten te verbijten)

- 'Ze kwamen van 't Zuiden en van den Afriek' (over gastarbeiders en de 'problemen' die ze kennelijk veroorzaakten).

Wat een dag! En toen kwam de kater: 'rechtse intellectuelen' uit de buurt beschuldigden ons ervan dat we alleen rechtse dictatuur in ons gezang aanpakten en dat was niet evenwichtig. We vonden het héél vervelend voor ze maar na een flinke baal hebben we nog heel wat gelachen.

Met het mooiste verhaal sluit ik af. Het betreft ene Jan de W. Daarmee hebben we echt veel te stellen gehad. Ik kan er nu, na zoveel jaren, toch wel met enige humor op terugkijken hoewel de man meer dan een ludieke ramp werd. Het begon ermee dat we de Johan de Wittstraat afsloten (met of zonder vergunning Ton, dat ben ik kwijt) voor een buurt- of ander feest. Betreffend heerschapp begon of lopend (met zijn superkleine, witte hondje) of met zijn sportwagen de linten die we daarvoor gebruikten, te mollen. Zodat we gedwongen waren overal auto's neer te zetten om de straat echt af te sluiten. Meer spanning kwam er toen Henk Gosses het systeem van de 'oprukkende baksteen' verzoon: een systeem waarbij na iedere 'aan slag' van Jan de W. er een baksteen weer iets dichterbij de ramen van deze onverlaat werd gelegd. Na een paar keer zou het een kwestie zijn van goed

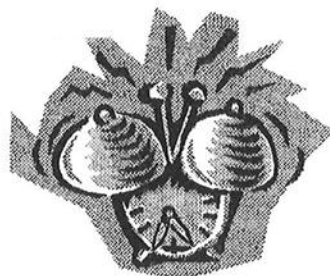

mikken. Zover is het (gelukkig) nooit gekomen. Maar we waren er nog niet: het bleek (hoewel hij nooit op heterdaad werd betrapt) dat ons heerschapp struiken verwijderde die waren geplant op plaatsen waar de gemeente eerder stoeptegels bedacht had. Ook daar verzoon Henk iets op: de exploderende inkt-pot. Hij bevestigde een systeem met een soort kwikwaterpas en een inktdrukmechanisme aan de wortels van de struik. Werd die uit de grond getrokken dan zette de stromende kwik het systeem in werking en spoot wat inkt met enige kracht naar boven. Dat moet, naar verluidt, een keer erg effectief zijn geweest. Maar ook was het mogelijk om een alarmsysteem via hetzelfde mechanisme te verbinden aan een bel bij je bed. Ik mocht daar 's nachts een keer van genieten maar was te laat om de dader echt te betrap-

pen toen hij mijn bruidssluier uit de grond rukte.

Irritatie in de buurt nam door dit soort acties toch wel behoorlijk toe, zeker toen bleek dat het mededelingenbord op de hoek van de Johan de Wittstraat en het doodlopende stuk van de Van Oldenbarneveltlaan regelmatig werd gestript. En dat leidde tot het ultieme signaleringssysteem: in het bord werd een gaatje gezaagd, erachter werd een druksysteem met een palletje bevestigd dat contact maakte indien het papier ervoor werd verwijderd. Contact betekende in dit geval dat op dat moment een alarmbel (er waren gewoon draden over de weg gespannen op een hoogte die vrachtwagens niet konden bereiken) afging in de slaapkamer van Patricia Vermeer. En jawel, op een nacht was het

zover. Bel ging af, betrokkenen kwamen naar ik meen op tijd beneden om Jan de W. die aanstalten maakte om te vluchten of daar al mee bezig was, aan te houden en hier op aan te spreken. Ik ben de afloop vergeten maar de vernielingen waren daarna ook wel afgelopen. Of dat nu was omdat hij verhuisde of omdat hij onder de indruk was van ons opsporingsvermogen, ook dat ben ik kwijt. Maar nu kan ik er naar kijken als een volstrekt waanzinnige situatie. Het had iets ludieks, en zo zat die tijd ook in elkaar. Ik denk niet dat ik in mijn huidige buurt in Amersfoort (ook weer in een raadsherenlaan...) met zoiets zou moeten aankomen, als ik dat zou willen. Onze samenleving is wat dat betreft wel 'gejuridiseerd'.

Naschrift

Ton Staphorst

Met groot genoegen heb ik het artikel van Chris gelezen. Vooral het relaas over het beruchte heerschap Jan(tje) de W. deed de tranen over mijn wangen rollen. Over dat heerschap is heel veel meer bekend. Nog een leuk verhaal. Het heerschap besloot te gaan verhuizen, omdat de buurt zo achteruit was gegaan. Om te kijken of zijn huis courant was, had hij in de buurt een bordje "te koop" van een makelaar "geleend" en in zijn eigen tuin geplaatst. Drie dagen later belde hij de makelaar, zogenaamd om nadere informatie over het pand in te winnen. De makelaar vertelde toen dat er sprake was van een vergissing, maar dat er wel veel naar was gevraagd. Vlak daarna ging het pand echt in de verkoop en het heerschap vertrok weldra. Hoe ik dit weet? Van een doorgaans betrouwbare bron.

O ja, nog een antwoord op de vraag van Chris. Als er het bestuur een feest organiseerde op straat, vroeg de secretaris altijd een vergunning aan. De ervaring leerde dat de aanvraag tien dagen voor de festiviteit moest worden ingediend. De beslissing werd dan stevast een paar weken na dato verleend (of niet, maar dan was het feest al achter de rug). Nooit een probleem gehad. Voor de aanvraag had ik een standaardbriefje gemaakt en dat eindigde altijd met de mededeling dat er geen levende muziek ten gehore zou worden gebracht. Dat klopte altijd, behalve die ene keer dat het bevrijdingskoor (ik meen dat het Dempsey heette) zijn repertoire ten gehore bracht.

Kunst in de Kamer 2004

Yvonne Slijkhuis
Johan de Wittstraat

Na een jaartje rust - in 2003 vond Kunst in de kamer niet plaats - zijn we toe aan een nieuwe Kunst in de Kamer.

Voor mensen die nieuw zijn in de buurt of voor hen die dit 'spectakel' nimmer bezochten; Kunst in de Kamer is een bijeenkomst voor en door wijkbewoners die kunsten - in de ruimste zin van het woord - tonen of ten gehore brengen. Dit alles vindt plaats op vrijwillige basis, er zijn geen prijzen te winnen, we kennen geen onkostenvergoeding en het heeft geen competitief karakter. Iemand uit de Raadsherenbuurt stelt vervolgens zijn/haar ruimte (meestal een flinke woonkamer) ter beschikking voor de uitvoering en hiermee kan Kunst in de Kamer plaatsvinden. Het spreekt vanzelf dat er nog een paar onmisbare factoren zijn. Dat zijn natuurlijk de deelnemers die zich aanmelden om als uitvoerende mee te doen en een - immer enthousiast - publiek.

Voor Kunst in de Kamer 2004 hebben we een aardig thema in gedachten:

Piano & Poëzie

Al wandelend door de Raadsherenbuurt moet het iedereen opgevallen zijn dat er veel mensen in onze buurt piano spelen, de zoete klanken daarvan komen je regelmatig tegemoet. We dachten daarom dat het een aardig idee zou zijn om die mensen op te roepen om mee te doen. Dus hiermee:

Pianisten meld je aan! Je hoeft beslist geen virtuoos te zijn om mee te doen en elk repertoire is welkom. Je krijgt maximaal 10 minuten p.p.

Vervolgens dachten we dat het misschien wel wat erg veel piano zou zijn, zo'n hele middag, dus willen we het afwisselen met poëzie, dus:

Mensen die poëzie maken of poëzie willen voordragen/lezen van anderen, meld je aan! Ook jullie hebben 10 minuten p.p.,

En zoals dat altijd gaat, mensen stellen die dingen vaak heel lang uit, maar steeds hebben we de beschikking over voldoende deelnemers en publiek.

Ga vast oefenen, zouden we zeggen, misschien dat wij nog wel enkele van jullie persoonlijk benaderen met de vraag of je mee wil doen.

In ieder geval hebben we al een prachtige 'concertzaal' gevonden waar de grote zwarte vleugel centraal staat bij Judith de Jong en Peter Westbroek in **de Johan de Wittstraat 22**

De middag vindt plaats op : zondagmiddag 7 november a.s. van 14.00 tot ca. 16.00 uur

Zoals gebruikelijk kun je met vragen en aanmeldingen terecht bij:

Yvonne Slijkhuis: Johan de Wittstraat 20, tel. 5175855, y.slijkhuis@hetnet.nl

Carla Wikkerman, Johan de Wittstraat 19, tel. 5171493

Publiek hoeft zich niet van te voren aan te melden, er is ruimte zolang de voorraad strekt!

In memoriam Meneer Francken

(23 december 1920 – 30 juli 2004)

Niels Blokker

Johan van Oldenbarneveltstraat 27

Op 30 juli j.l. is ec. drs. Cornelis Jacobus (Kees) Francken overleden. 'Meneer Francken', zoals wij hem altijd zijn blijven noemen, was onze buurman. Een bijzondere buurman. Ten eerste omdat hij vanaf de bouw in 1926 in het huis aan de Van Oldenbarneveltstraat 25 heeft gewoond. Aanvankelijk met zijn ouders en zusje, na het overlijden van zijn vader samen met zijn moeder, en tenslotte alleen. Maar vooral als persoon was meneer Francken een bijzondere buurman.

Aanvankelijk was hij werkzaam als boekhoudkundige, eerst bij uitgeverij Sijthoff en daarna bij de Nationale Coöperatieve Zuivelverkoopcentrale (NCZ). Bij deze laatste werkgever voltooide hij in de avonduren de studie economie in Rotterdam. Daarop volgde een succesvolle carrière waarbij hij eind jaren '70 voorzitter werd van de directie van de NCZ. Het stoppen met werken op zijn 70ste kostte hem moeite. "De samenleving heeft mij niet meer nodig", zoals hij het uitdrukte.

Na zijn pensionering bleef hij op tal van terreinen actief. Onder meer in de kerk. Bij de afscheidsdienst in het Groene Kerkje werd door alle sprekers benadrukt hoe belangrijk het geloof voor hem was. Hij bezocht de laatste jaren afwisselend de zondagse diensten in de Pauluskerk en in de Waalse kerk, en nam deel aan een gesprekskring. Een van de weinige geluiden die we wel eens uit zijn woning hoorden komen was de kerkmuziek op zondagochtend. Verder werkte hij graag aan zijn kennis van het Spaans en het Frans. Tijdens zijn loopbaan had hij al Spaans geleerd (zijn werk bracht hem regelmatig naar een melkpoederfabriek op de Canarische eilanden). Nu kon hij zich verder in het Spaans bekwamen en volgde lessen in Amsterdam, waarbij zijn lerares hem wel 'Cornelio' noemde. In de zomer hoorden wij hem soms hardop oefenen. Maar nog groter

was zijn voorliefde voor en kennis van het Frans. Hij was een echte francofiel. Genoot van zijn jaarlijkse twee weken vakantie op Corsica, waarvandaan we trouw een kaartje kregen, steeds met dezelfde tekst: "Vr. gr. Kees Francken". Lang nam hij uit Corsica iets mee voor de kinderen. Daarnaast bleef hij na zijn pensionering actief sporten. Tot een paar jaar geleden hoorden we hem zijn sportschoenen uitkloppen, zaterdagochtend om een uur of negen.

Meneer Francken genoot veel respect bij buurtbewoners. Ook voor kinderen uit de straat was meneer Francken een begrip. Regelmatig belden ze bij hem aan en werden ze getrakteerd op snoep of een doosje rozijnen. Wijzelf bewaren goede herinneringen aan de avonden die we een paar keer per jaar met hem doorbrachten. Bijzonder waren dan de verhalen van vroeger. Levende geschiedenis. Zo vertelde meneer Francken over de auto van zijn vader, een van de eerste auto's in de buurt, die 's avonds steeds in een garagebox werd gestald op het terrein waar later de LAG-garage zou komen. Over zijn moeder die in 1939 sokken ging breien voor Finnen uit verontwaardiging over de inval in Finland door de Sovjet-Unie. Over het gat in de vloer op de eerste verdieping, waar hij zich in de oorlog af en toe verstopte als hij gevaar liep opgepakt te worden. En over de beroemde vaderlanders met wie hij te maken kreeg uit hoofde van zijn functie: aan tafel met Lieftinck, gesprekken met Mansholt en Tinbergen, en twee keer een ontmoeting met koningin Beatrix.

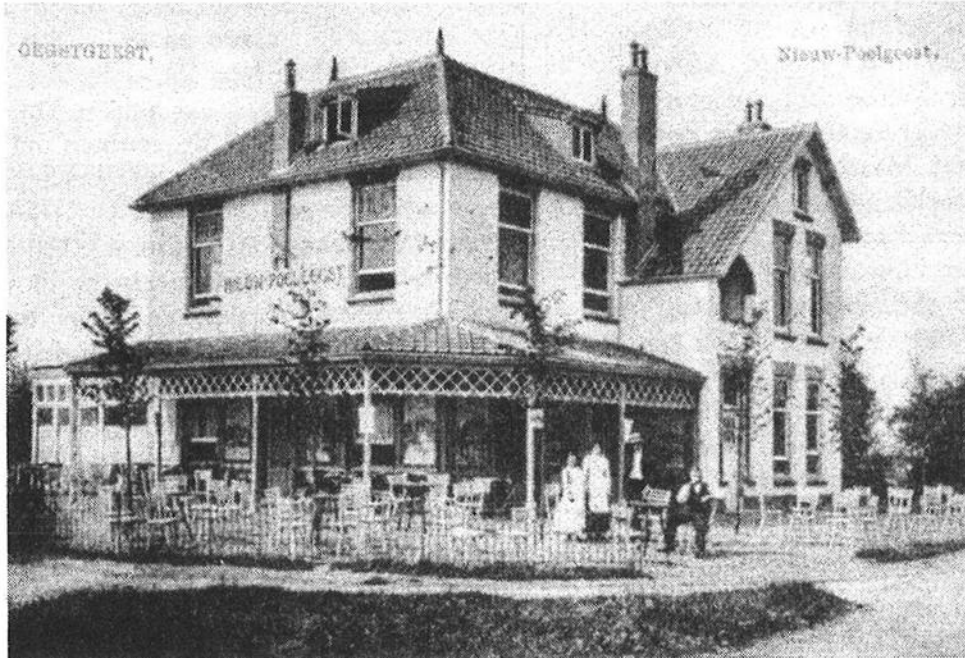
Maar er werd zeker niet alleen over de memorabele momenten uit zijn verleden gesproken. Meneer Francken volgde met grote belangstelling de actualiteit. Las veel kranten, waaronder af en toe Le Monde en El Pais. En leefde mee met het wel en wee van buurtbewoners. Ging de laatste jaren zeer

regelmatig naar verzorgingstehuis Leythenrode, op bezoek bij dhr. De Wekker (die vroeger in de Johan de Wittstraat woonde). Hij was zeer attent: een doosje bonbons bij

een bezoekje, bloemen of een biedermeiertje bij geboorten.
Wij missen een bijzondere buurman.

NB de redactie bereikte het bericht dat onlangs (augustus j.l.) dhr. de Wekker na een kort ziekbed in Leythenrode is overleden.

Roerige historie vlakbij

Els Roelofs

Foto: Vereniging Oud Oegstgeest

Net buiten onze wijk, maar dichtbij genoeg. Met een roemruchte historie.

Bovenstaande foto is in 1916 gemaakt van, toen nog, uitspanning Nieuw Poelgeest op de hoek van de Warmonderweg en de de Kempnaerstraat. Met fraaie luifel en personeel dat klaarstaat voor de gasten (of de fotograaf). Ernaast was nog geen bebouwing, dat zou in de jaren '20 komen, evenals in onze wijk.

Later heette het huis Huize Wijnstok, wat een weinig gelukkige geschiedenis kende: het herbergde onder andere een balletschool die was opgezet door een vrouw nadat ze gescheiden was van haar echtgenoot. De zaak liep niet goed en werd gestopt.

Zo'n 25 jaar geleden huisden er valsemunters die er dollarbiljetten namaakten. De recherche kwam ze op het spoor en onderzocht de vuilnis uit het huis in een garagebox achter winkelier Kluiver. De vervalsers werden gearresteerd en veroordeeld.

In de 80-er jaren werden er kamers verhuurd en werden er drugs verhandeld. Daarna woonden er studenten. Op 3 augustus 1999 ontstond brand in het huis, waarbij het dak afbrandde. Tijdens de lange leegstand die hier op volgde werd de snackbar ernaast afgebroken.

Na een grondige renovatie werd het pand in 2002 in gebruik genomen door jongeren vanuit het Zeehospitium (Katwijk) die zelfstandig willen leren wonen. Erica Terpstra kwam het in 2003 openen. Het lijkt dat er nu een rustiger fase is aangebroken.

Ordinary Herrie

De ene keer is het jazz, de andere keer een big band, de volgende week klassiek. Bijna de hele zomer was er op zondag muziek in de Leidse Hout. Op deze foto de Ordinary Herrie Schoppers die voor muziek op stand zorgen in de fraaie muziektent de Waterlelie.

Foto: Monica van der Stap.

Werfpop

Els Roelofs

Ook muziek in de Leidse Hout: dit jaar trok Werfpop tussen de 20.000 en 25.000 bezoekers. Volgens de organisatie iets minder dan vorig jaar, maar het wisselvallige weer was hier debet aan. Werfpop is hiermee uitgegroeid tot één van de grootste gratis popfestivals van Nederland. Van half twee tot elf uur 's avonds waren er vrijwel non-stop optredens. De sfeer was ontspannen, de organisatie zeer tevreden over de locatie. De wind stond richting het noorden. Wij waren dit jaar op deze dag niet op vakantie en waren uit voorzorg een dagje uit gegaan. Bij terugkomst viel het geluid eigenlijk reuze mee, van geluidsoverlast was nauwelijks sprake. En om stipt 23.00 uur werd het stil. Achteraf hebben de inwoners van Poelgeest wel goed geweten dat er een festival was...

Maranza in de zon

Mirjam Jochemsen

De laatste zomervakantiedag van de basisscholen was weer een stralende dag. Geen wonder dat veel kinderen zich met hun ouders naar het Leidse Houttheater hadden laten lokken voor een verrassingsvoorstelling van Maranza.

"La-la-la Maranza; la-la-la Maranza!" Vrolijk zingend kwamen de beide acteurs, Marihuela Belt en André Besseling, in gras-groene overalls het toneel opdansen. Na de intro kon de voorstelling echter nog niet meteen beginnen: de acteurs hadden een verhaal nodig uit het publiek.

René vertelde op het podium dat ze een leuke vakantie had gehad, maar ook erg veel zin had om weer naar school te gaan, te werken en haar vriendinnen te zien. Een vrouw (wier naam ik niet meer heb kunnen achterhalen) liet het publiek weten dat ze er juist erg tegenop zag om de volgende dag weer aan de slag te gaan, na een half jaar thuis geweest te zijn voor haar kersverse baby. Ziedaar de twee ingrediënten voor de voorstelling.

Zoals gewoonlijk hadden de kinderen een plekje zo dicht mogelijk bij het podium ver-

overd, en dat bleek maar goed ook. Voor elke nieuwe scène waren kinderen nodig om een rol te spelen: vriendje, vriendinnetje of juf, kleedje, zelfs een piepende deur werd met overgave vertolkt. Zo ontspon zich al spelend een fantastisch verhaal. Voor de grotere kinderen misschien niet altijd even boeiend, maar met toch op zijn tijd een spannende of grappige wending. De piepende deur en de feeksachtige directrice spannen wat dat betreft de kroon.

Alle kinderen hebben zich uitstekend vermaakt, al was het maar door de steeds terugkerende spanning of het opgewonden omhoog houden van de vinger beloond zou worden met een groter of kleiner optreden. Er zullen er wat dat betreft slechts weinigen zijn die teleurgesteld naar huis gingen.

Het veld zat vol, de zon straalde, de stemming was opperbest, en de voorstelling o.k.: de theaterwerkgroep heeft de Raadsherenbuurt weer een aangename middag bezorgd. Zij werd daarvoor beloond met gulle gaven in de lege melkfles, die de werkgroep zeker zullen aanmoedigen voor volgend jaar weer op zoek te gaan naar iets spannends.

Foto: Els Roelofs

De veertiende Raadsherenloop en de snelste lopers ooit

Paul Kuyt

De Raadsherenloop op 15 augustus 2004 werd voor het eerst opgeluisterd door een voorprogramma voor de allerkleinste lopertjes. Daarna was de 'echte' loop met een flink deelnemersveld van 45 lopers. Hieronder het verslag, inclusief een overzicht van de beste tien lopers vanaf 1993.

Kleuterloop (tot 6 jaar)

Veteranen, heren, dames, jongens en meisjes. De Raadsherenloop heeft zoveel categorieën dat bijna iedereen een prijs kan winnen; als je maar meedoet. Het lijkt wel touwtje-trekken op de kermis. Maar in tegenstelling tot touwtje-trekken hadden de allerjongsten tot nu toe geen kans. Dat is nu veranderd. Voorafgaand aan de start van de 'echte' Raadsherenloop hebben de kinderen tot 6 jaar op 15 augustus 2004 hun eigen wedstrijdje. Het wordt een succes. Om 10.45 uur rent en dribbelt een woeste horde van zestien kleuters de Johan deWittstraat op en neer. Natuurlijk luid aangemoedigd door trotse vaders en moeders. Femke Kroes blijkt de snelste en wordt beloond met een extra grote zak chips. Jeroen Hijzelendoorn is een goede tweede.

Uitslag Raadsherenloop 2004

De Raadsherenloop bestaat, zoals altijd, uit één of twee vaste rondjes Leidse Hout (2,5 of 5 km). Op zondagochtend melden zich dit keer 45 deelnemers: 22 kinderen tot 12 jaar gaan voor één rondje en 23 deelnemers vanaf 12 jaar voor twee rondjes. Een hoge opkomst dus, maar helaas laat de winnaar van vorig jaar, Lukas van de Wetering, zich niet zien en moet vaste deelnemster Fransje Hardeman verstek laten gaan door een blessure. De snelste man in 2004 is veruit Peter Yeo, in 22.30. De snelste na hem is Ron Slootbeek.

Goede derde, tot zijn eigen verbazing, is Reinier Schut.

Bij de dames is Marjan

Lauwers ongenaakbaar eerste. Haar potentiële concurrente Brigitte Lentz moet halverwege afhaken omdat haar drie-jarige Bastiaan gezellig met haar mee wil rennen. Vere Weermeijer is uitstekend tweede, terwijl ze vorig jaar nog meeliep met de meisjes tot 12 jaar. Els Roelofs komt op een prima derde plaats.

Een uur voor de wedstrijd komt veteraan Frans vd Broek terug van vakantie maar meldt zich toch aan, met de gigantische wisselbeker achterop de fiets. Hij hoeft het alleen op te nemen tegen Maarten vd Plas. De andere Maarten vindt één rondje al zwaar genoeg. Ondanks uitdrukkelijk verbod van zijn vrouw wint Frans opnieuw de wisselbeker en moet deze wederom een plek in hun huis krijgen.

Foto: JH

Bij de jongens is gastloper Karel Haal de snelste, maar na afloop wordt eerlijk gemeld dat hij al 12 jaar is. De jury toont zich meedogenloos. De zevenjarige Tobias Kuijt wordt uitgeroepen tot winnaar. Duco Haal is goede tweede, Wouter van Bergen derde.

Het snelste meisjes is Emma vd Wetering (vorig jaar was ze tweede na Vere Weermeijer), Andrea Kuijt is tweede en Marleen Janssen derde.

Uitslag Raadsherenloop 2004

Heren (vanaf 12)

1. Peter Yeo	22.30
2. Ron Sloodbeek	24.21
3. Reinier Schut	24.44
4. Niels Blokker	25.13
5. Bart Verheule	25.57
6. Erwin Duurland	26.45
7. Arnoud Visser	27.02
8. Arie vd Wetering	27.38
9. Martien Janssen	28.07
10. Erwin van Bergen	30.20

Dames (vanaf 12)

1. Marjan Lauwers	26.25
2. Vere Weermeijer	28.35
3. Els Roelofs	29.09
4. Ellen de Jong	30.49
5. Mirjam Lochemsen	31.20
6. Paulien Heij	32.40
7. Judith vd Wetering	34.28
8. Brigitte Lentz	---

Jongens (tot 12)

1. Tobias Kuijt	12.20
2. Duco Haal	12.51
3. Wouter v. Bergen	13.00
4. Daan Duurland	13.08
5. Marnix v. Hemert	15.00
6. Steven v. Bergen	15.03
7. Floris Kuit	15.18
7. Nico Elias	15.18
8. Justus v. Hemert	16.35
9. Jasper Gerretsen	16.40
10. Sjard Kuipers	22.40
11. Idse Kuipers	23.12

Meljsjes (tot 12)

1. Emma vd Wetering	13.07
2. Andrea Kuijt	13.15
3. Marleen Janssen	13.24
4. Merel van Bergen	14.11
5. Jeanette Theeuwes	15.08
6. Nanya Jochemsen	15.31
7. Marieke Theeuwes	15.42
8. Alissa Blokker	15.50
9. Eefje Kuit	16.30

Veteranen (vanaf 50)

1. Frans vd Broek	23.08
2. Maarten vd Plas	25.58
3. Maarten Mentzel	---

Karel Haal (12 jr) 12.06

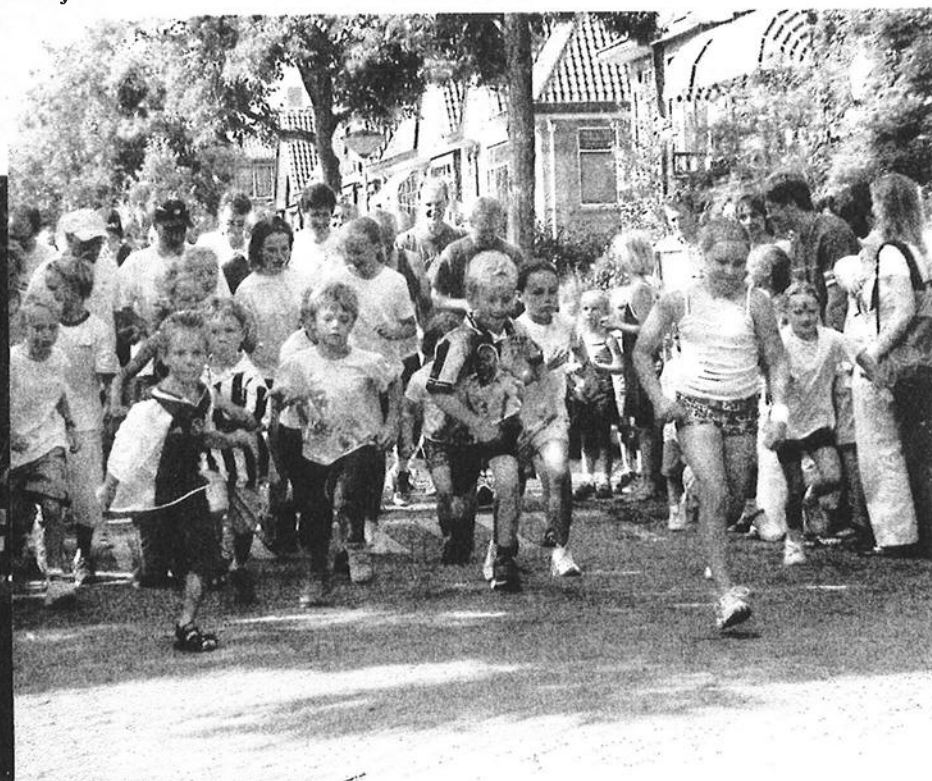
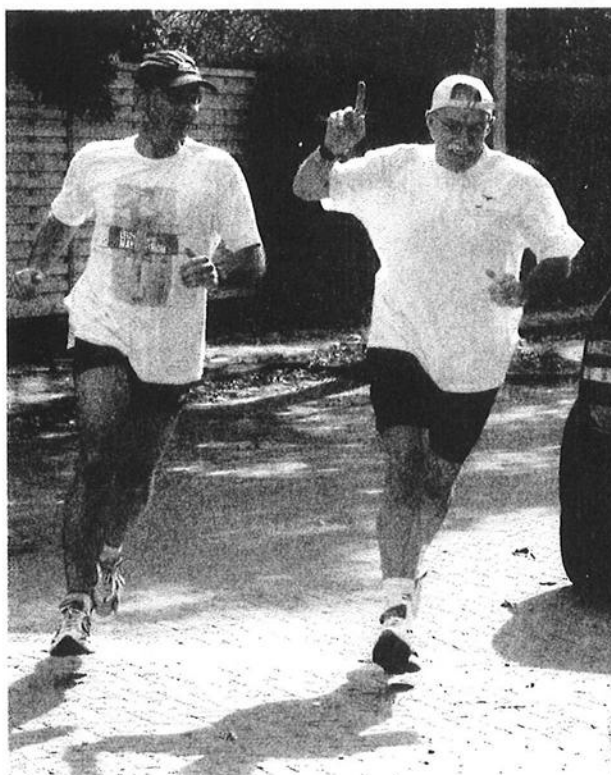

Foto: JH

De snelste lopers van 1993 - 2004

Lukas van de Wetering opperde vorig jaar het idee een beste-tijdenlijst van alle Raadsherenlopen op te stellen. Dat vonden we een goed plan. Natuurlijk verwachtte Lukas dat zijn tijd van vorig jaar (19.27) de beste-tijd-ooit was. Het was ook een fantastische tijd, maar raadplegen van oude Raadsheren laat zien dat Colin Vrieze in 1996 de verbijsterend snelle tijd van 18.57 heeft neergezet. Mooie richttijd voor volgend jaar! Dat geldt ook voor de supersnelle tijd in 2000 van Esther Wunderink.

Van de lopers in 2004 hebben alleen Marjan Lauwers, Frans vd Broek, Emma vd Wetering en Andrea Kuijt zich weten te nestelen in de lijst van de beste tien aller-tijden.

De snelste tien tijden van 1993 - 2004

Heren (vanaf 12)

1. Colin Vrieze (1996)	18.57
2. Lukas vd Wetering (2003)	19.27
3. Colin Vrieze (1997)	20.02
4. Sjoerd vd Molen (2003)	20.05
5. Colin Vrieze (1994)	20.06
6. Lukas vd Wetering (2002)	20.15
7. Joeri Boskamp (1993)	20.26
8. Gerard vd Wielen (1996)	20.35
9. Marcel Boskamp (2003)	20.52
10. Gé Boskamp (1994)	20.54

Jongens (tot 12)

1. Joep vd Broek (1997)	10.21
2. Arjan vd Tilborg (1997)	10.27
3. Lukas vd Wetering (1998)	10.31
4. Joep vd Broek (1996)	10.47
5. Simon Posthuma (1993)	10.52
6. Simon Thunissen (1996)	10.52
7. Arjan van Tilborg (1999)	10.58
8. Adam Posthuma (1993)	11.10
9. Lukas vd Wetering (1997)	11.10
10. Simon Posthuma (1994)	11.18

Veteranen (vanaf 50)

1. Gé Boskamp (2001)	22.15
2. Gé Boskamp (2000)	22.20
3. Frans vd Broek (2003)	22.35
4. Gé Boskamp (2002)	22.59
5. Johanniek vd Molen (2000)	23.07
6. Frans vd Broek (2004)	23.08
7. Gé Boskamp (2003)	23.10
8. Gerard Schelvis (2000)	23.15
9. Johanniek vd Molen (1999)	23.16
10. Ad Littel (2002)	23.31

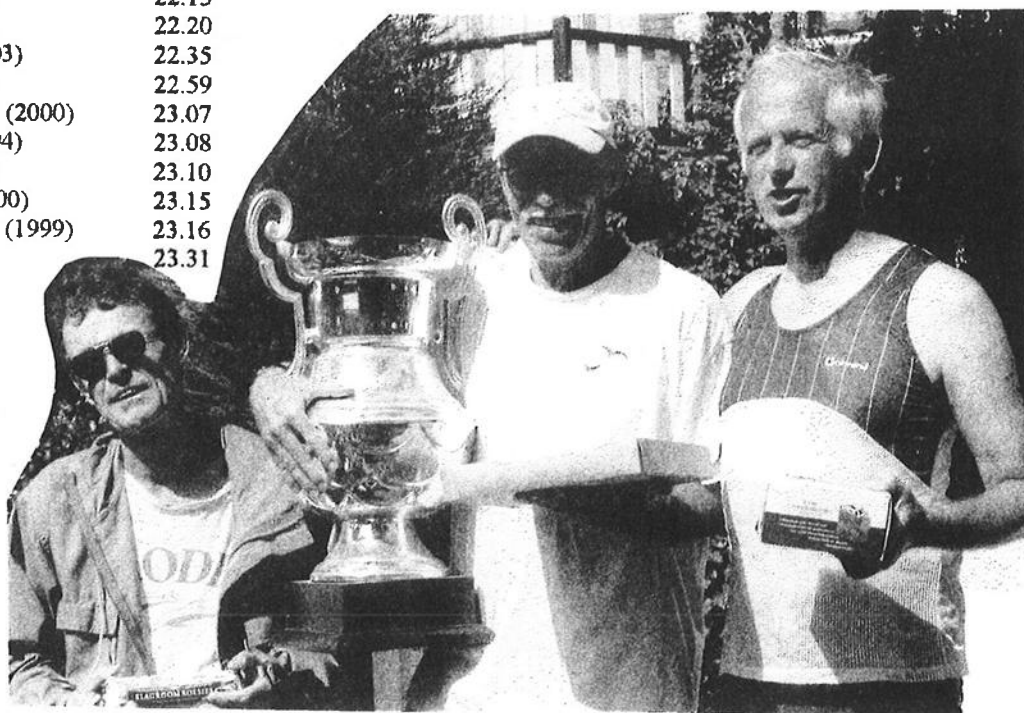
Dames (vanaf 12)

1. Esther Wunderink (2000)	23.08
2. Brigitte Lentz (2001)	24.14
3. Fransje Hardeman (1997)	24.56
4. Lieke van Boven (1993)	25.38
5. Lieke van Boven (1997)	26.10
6. Fransje Hardeman (1996)	26.17
7. Lieke van Boven (1996)	27.18
8. Fransje Hardeman (1999)	26.24
9. Marjan Lauwers (2004)	26.25
10. Fransje Hardeman (2000)	26.35

Meljsjes (tot 12)

1. Yrthe Goudriaan (1996)	12.03
2. Joosje van Tilborg (1996)	12.05
3. Nike Harinck (1994)	12.46
4. Yrthe Goudriaan (1994)	12.50
5. Vere Weermeijer (2003)	12.50
6. Emma vd Wetering (2004)	13.07
7. Andrea Kuijt (2004)	13.15
8. Joosje van Tilborg (1993)	13.20
9. Emma vd Wetering (2003)	13.22
10. Marleen Janssen (2003)	13.33

Foto: JH
De veteranen

Nog meer winnaars Foto: JH

Klein rumoer in de Raadsherenbuurt, (ofwel: opgevangen in het roddelcircuit)

De Raadsherenbuurt: een fantastische buurt om te wonen, maar ik kan me wel ergeren aan...
We vroegen diverse buurtbewoners waaraan zij dachten bij tumult, rumoer, opwaaien van stof....
En wat dies meer zij: wat prikkelt je in de buurt! Hier een greep uit de reacties:

... overhangende takken waar je in het donker tegenaan loopt of fietst. Vooral rozen zijn niet fijn! ... stoepen die overwoekerd zijn... het rubber-odeur van de nieuwe atletiekbaan die de geur van bloeiende planten ruim overgeurt.... al die ruimte die wordt ingenomen door, soms heel onhandig, geparkeerde auto's. Als er lang niet in gereden wordt lijken ze extra in de weg te staan... heel veel fietsen op de stoep waardoor je alleen via de parkeerhaven door kunt lopen ... rommel die rondslingert op het pleintje, die van niemand lijkt te zijn en door niemand wordt opgeruimd. ... containers die 's avonds laat of 's nachts nog, al ratelend, naar de verzamelplek worden gebracht.... krijgende cq krolse katten.... schreeuwende meeuwen... mensen die meer dan een dag hun vuilnisbak op de stoep laten staan.... houthakkende buurmannen om 9 uur 's avonds.... katten die mijn tuin als hun kattenbak beschouwen. Wat nou, gezond in de aarde wroeten?... containers die door de vuilnismannen in grote chaos worden achtergelaten. ... voetballende kinderen die de bal tegen garagedeuren of in tuinen schoppen en niet aanbellen om de bal terug te vragen: nee, ze klimmen over de schutting... stenen die vogels laten vallen en deuken veroorzaken in de daken van auto'...

De 'ergernissen' vallen reuze mee; volgens mij is iedereen gemiddeld genomen heel tevreden met de buurt zoals deze is!

En waar ging het vroeger over? Honde(n)poep op de stoep! Dit is jarenlang een terugkerend thema in de gesprekken in de buurt en in de Raadsheer geweest. Er zijn brieven door kinderen (Ward van Es ea) aan de burgemeester over geschreven, Gerard Schelvis heeft er een fraai epistel aan gewijd, en een hoop andere mensen ook. En het rammelen van de minicontainers (hé!).
Er was ooit iets met katten en een buks op de Fagelstraat? Wie weet dat nog?
En over zaken als de bestemming van terreinen zoals van de LAG-garage, en de overpaden achter de Rijnsburgerweg/van Oldenbarneveldtstraat: zie de Raadsheer van dec. '03 'Herrie in de achtertuin'. En het Jan van Ballegoplein: zie hieronder uit de oude doos.

Het 'Jan Ballegoplein' houdt de gemoederen nog altijd bezig. In december 1994 schreef Jos Biemans er een stukje over in de Raadsheer. Daaruit nemen we het begin en het einde letterlijk over (*cursief*) en vatten de rest samen, waarna we in het kort ingaan op de recente geschiedenis. Dit laatste in samenspraak met Jos Biemans.

Jan Ballegoplein

Jos Biemans
Fagelstraat 25

Op vrijdag 30 september 1994 heeft het garageplein tussen de huizen aan de Van Beuningenlaan, de Van Oldenbarneveltstraat, de Fagelstraat en de Van Ledenberchstraat een naam gekregen: het Jan Ballegoplein. Het plein is vernoemd naar de kweker die tot in de zeventiger jaren een letterlijk en figuurlijk bloeiende dahliakwekerij had op een uitgestrekt terrein dat grensde aan de tuinen achter de Fagelstraat. De onthulling door mevrouw Willy Ballego, in aanwezigheid van haar kinderen, van het naambordje markeert de afsluiting van een belangrijke fase in een project waarin de situatie op en rond het garageplein sterk wordt verbeterd. Jarenlang had er een verwilderde strook grond braak gelegen achter de tuinen van de oneven nummers van de Fagelstraat. Daar werd vuil gestort, de garagedeuren werden met graffiti beklad en het plein was hier en daar verzakt. Na vele en lange discussies werd door de eigenaren van het plein besloten aan de bewoners van negen aaneengebouwde huizen in de Fagelstraat een strook grond van ca. 4 meter (of minder) te verkopen, zodat het opknappen van het plein bekostigd kon worden. Tegelijkertijd hebben de betrokkenen officieel een erfdienstbaarheid gevestigd, o.m. inzake het recht van uit- en overpad over het garageplein plus op- en afritten (samen immers privé-terrein).

Het is begrijpelijk dat enkele andere Fagelstraatbewoners zeer teleurgesteld zijn over dit resultaat. In hun ogen had hun tuin ook verlengd kunnen worden. Anderzijds hebben de eigenaren van de garages vooral gelet op de toegankelijkheid van de boxen en de overzichtelijkheid van het plein. Te hopen valt dat zij niettemin enigszins profijt zullen hebben van de nu al verbeterde situatie op en rond het plein. De belangrijkste winst die geboekt is, is echter van immateriële aard. De atmosfeer is opgeklaard en verwacht mag worden dat alle omwonenden voortaan in pais en vree met elkaar kunnen omgaan. De constatering dat er na soms moeilijke tijden toch iets moois is opgebloeid rond het plein, zou ook Jan Ballego plezier gedaan hebben.

Het pleintje kreeg in de loop der jaren een belangrijke sociale functie. Kinderen kunnen er veilig leren fietsen, er worden spelletjes gedaan, er wordt gevoetbald door kleine en grote jongens (en meisjes!), mensen komen elkaar tegen. Onlangs werden er door de eigenaren van het plein bordjes geplaatst met de tekst 'Eigen weg; verboden toegang'. Want af en toe gebeurden er ook minder prettige dingen, zoals het meenemen van losse putdeksels, wat tot gevaarlijke situaties kan leiden! Ook het voetballen stuitte op steeds meer bezwaren, niet alleen omdat er af en toe een bal in de tuinen belandde, maar vooral omdat de garagedeuren schade opliepen; bovendien is het lang knallen op zulke deuren geen prettig geluid. De putdeksels en de beschadigde sloten zijn inmiddels door de eigenaren van het plein vervangen, een deel van de putten moet nog gerepareerd worden. Waarom nu die bordjes? Gesprekken met de kinderen hielpen niet en sommige ouders voelden zich niet verantwoordelijk. Het is te hopen dat er vanaf nu alleen gefietst en gespeeld wordt zonder schade of overlast te veroorzaken. Dat zal niet alleen Jan Ballego plezier doen.

Spaar het Rozenpleintje

Yolanda Kenter
J. de Wittstraat 41

Tja, en toen hing er op Koninginnedag plotseling een groot spandoek met de tekst: "Spaar het Rozenpleintje", en hingen er bij diverse huizen A4-tjes voor het raam met dezelfde tekst.

Ik geloof dat er maar weinigen waren die snaptten wat er aan de hand was.

Welnu, het Rozenpleintje was voor de meeste omwonenden zo langzamerhand één brok irritatie geworden.

He... zult u zich afvragen, hoe kan zo'n stukje groen voor je huis nou een irritatie worden.

Het punt was dat we allemaal zo blij waren met dat stukje groen, waar eindelijk door de gemeente nieuwe boompjes waren neergezet, wat rozenstruikjes, seringen, en wat kruipend groen.

Maar ja, de halve buurt klom in de (het toch al zo moeilijk hebbende) Prunus, bouwde hutjes tussen de struiken, etc. Allemaal erg leuk, maar wij omwonenden zagen alle nieuwe plantjes vertrapt worden.

En wat we ook deden; lief vragen om niet door het Rozenpleintje te lopen, uitleggen waarom het belangrijk voor ons was, boos worden... niets hielp. En om een kind aan z'n oor mee naar z'n vader of moeder te slepen ging ons te ver.

Onze actie op Koninginnedag heeft gelukkig wel geholpen. Sindsdien heeft geen kind meer een voet gezet in het Rozenpleintje, en wij omwonenden zijn daar echt heel erg blij mee.

Daarnaast heeft de gemeente ook (op ons verzoek) bordjes neergezet met 'Niet betreden'. Of we daar zo gelukkig mee zijn laat ik even in het midden.

Laat ik zeggen, wij hadden een wat subtieler soort bordje in gedachten toen we het verzoek deden.

Voorlopig doet het z'n werk, en wie weet zijn ze op een dag verdwenen, gewoon omdat het niet meer nodig is.

Namens alle burens die rondom het Rozenpleintje wonen,
Yolanda Kenter
Foto: idem

Hard, harder, hardst

Nellie Smeenk-Enserink
Roodborststraat 16

Lawaai kan heel erg storend zijn. Er is in onze contreien een voortdurend gezoem van achtergrondlawaai van machines en apparaten, maar ook van verkeer en in onze buurt bovendien van vliegtuigen. De laatste tijd hebben we, eerlijk is eerlijk, aanmerkelijk minder vliegtuigoverlast dan in vorige jaren. Het verkeersgeruis van de A44, zeker 's nachts, is op dit moment de voornaamste bron van achtergrondlawaai. Afgezien natuurlijk van brommers of muziekherrie in de Leidse Hout.

Toch hebben nog steeds mensen last van de vliegtuiglawaai. Zeker als het kabaal boven een bepaald aantal decibellen uitkomt. Het wonderlijke van de luchtvaart is tot nu toe dat dit soort lawaai niet gewoon in decibellen gemeten kan worden. Decibellen kun je objectief meten en omrekenen en dan zou blijken dat we in onze tuin of in ons bed oorverdovend geluid moesten aanhoren, hoewel onze buurt net niet of net wel binnen de 'geluidscontouren' van Schiphol ligt. Zie voor de geluidscontouren de kaartjes van www.crosinfo.nl. Vliegtuigoverlast kan volgens de Schipholmensen en het ministerie van V en W echter niet in decibellen gemeten worden. Dan zou het namelijk ver-

ward kunnen worden met het lawaai van bromfietsen, zegt ook de voorzitter van de commissie die de evaluatie van de luchtvaartwet voorbereidt. Men spreekt bij vliegtuigoverlast daarom over Ke-zonecontouren, over Laeq en tegenwoordig over Lden.... Theoretische manieren om het geluid te meten op basis van gegevens van de fabrikant van de vliegtuigen. Er is nooit echt geluid gemeten op de plaatsen waar men last heeft van dat geluid want dat zou te moeilijk zijn.... Overigens heeft staatssecretaris Schultz van Hagen een paar weken geleden eindelijk ingestemd met metingen ter plaatse. Eigenlijk wil men aantonen, dat er nog groei mogelijk is, zonder dat het leefmilieu wordt aangetast. Het lijkt erop dat het hier om een politiek probleem gaat.

Sinds een paar maanden is er een initiatief van de Stichting Geluidsnet, dat met een eenvoudige opstelling, een computer en een ADSL-aansluiting plus een microfoon aantoon wanneer er een vliegtuig overdendert. Een goede manier om dat te doen is via Geluidsnet: www.geluids.net. Ook via www.vlieghinder.nl kom je hiermee verder. Wie meet er mee? Ik ben benieuwd.

Lawaai

Julie Visser, Fagelstraat

's Ochtends vroeg word ik wakker van de wasmaschine die het olympisch record van de meeste toeren draaien bij het centrifugeren wil verbreken. Op de achtergrond hoor ik mijn moeder die haar haar fohnt. 'Ooh', zeg ik zachtjes, moet pas om 10 uur naar school! Ik probeer verder te slapen met een kussen op mijn hoofd. Helaas daar komt mijn broer zingend de trap af stormen.

slapen met een kussen op mijn hoofd. Helaas daar komt mijn broer zingend de trap af stormen. 'Tuu-du-du-dudu Chiwawa!!!' zingt hij luidkeels. Dan rent hij de trap weer op en begint het liedje op de gitaar te spelen. Tot overmaat van ramp komen de meeuwen. Schreeuwend, steeds over mijn raam vliegend. Dan sta ik maar op en haal ik de 3 kussen van mij af. Als ik op de gang loop vraagt mijn moeder: 'Sta je nu al op? Probeer maar terug te gaan slapen, je ziet er zo moe uit.....',

Meeuwen

Yolanda Kenter
J. de Wittstraat 41

Na voor de zoveelste keer in mijn vrije weekend 's morgens te zijn wakker gekrijst door meeuwen, besloot ik nijdig de gemeente hierover te bellen. 'Ja mevrouw, het is een bekend probleem', zei een vriendelijke ambtenares door de telefoon. 'Maar ja, ze zijn beschermd, en daarom doet de gemeente er niets aan'. 'Begrijp ik goed dat u dus niets met mijn klacht doet', vroeg ik haar. Nou nee zo was het ook weer niet. Zij registreerde alle klachten, en als het er nou meer waren dan zou dat doorgespeeld worden naar een meneer van milieu-educatie. 'En wat doet die meneer van milieu-educatie daar dan vervolgens mee?', vroeg ik haar. 'Tja die kon ook niet zoveel doen, maar hij adviseerde wel de gemeente, dus...'. 'Maar ik kan wel even voor u nagaan hoor', bood ze vriendelijk aan, 'of er nog andere mensen uit uw buurt geklaagd hebben. Kijk, als het hier nou regent van de klachten, dan moet de gemeente daar toch wat mee hè? !'

Ik wachtte rustig af. Ik wist toch zeker dat er verschillende burens geklaagd hadden. 'U bent de enige', zei de ambtenares. 'Er is geen enkele klacht uit uw buurt over meeuwenoverlast.' Ik viel zowat van mijn stoel, want ik wist echt heel zeker dat verschillende burens het gekrijs meer dan zat waren. Maar ik begon toch te twifelen. Zouden die dan geen van allen geklaagd hebben? Ik kon het me gewoon niet voorstellen. 'Tja, daar leek het anders toch wel op', zei de vriendelijke ambtenares. 'Kijk, en omdat u de enige bent die klaagt, zegt de gemeente natuurlijk dat het allemaal wel meevalt met die meeuwen, omdat er maar weinig klachten zijn.' 'Waaaaaaat?' Dacht ik toen. Dit lijkt verdraaid veel op kip-ei. Je zegt als gemeente dat je niks aan meeuwenoverlast kunt doen, waardoor mensen denken, het heeft geen zin om te klagen, en vervolgens zeg je als gemeente: zie je wel, er is helemaal geen probleem, want er klaagt niemand. Slim hoor! Die gemeente! Zo kom je er makkelijk van af! En het probleem is dat als je niets doet het elk jaar erger wordt.

Ik besloot het er niet bij te laten zitten, en ben een rondje door de buurt gaan maken om een paar handtekeningen te verzamelen. Binnen de kortste keren had ik bijna 30 handtekeningen! Eén ding is mij duidelijk: als we willen dat er iets gebeurt, moeten we ons vooral niet laten ontmoedigen door de gemeente, maar juist met z'n allen aan het klagen slaan. Voor diegenen die mij gemist hebben bij de handtekeningenactie, bel zelf naar de gemeente (telefoonnummer 071- 516 55 01), of (beter) schrijf naar de Klachtencommissie, Stadhuisplein 1, 2311 EJ Leiden.

Noot van de redactie: zie ook het artikel over meeuwenoverlast in de Raadsheer van juni 2003.

De schreeuw van de **meeuw**

Johanniek van der Molen
Fagelstraat 16

Zeker weten dat je, behalve de kans op vroeg wakker worden door de brommers van de krantenbezorgers, in deze buurt tegenwoordig 's zomers ook meeuwen als wekker hebt.

Als je 'meeuwenoverlast' intypt bij Google krijg je in een fractie van een seconde 22 sites. Voor een kwart gaat het om Leiden.

Onze stad is in dit opzicht dus groot in de wereld. Maar ook Haarlem, Katwijk en Den Haag zijn goed vertegenwoordigd.

Mooie teksten: "Dat is krijsen, heel veel en hard krijsen, schijten en vuilniszakken opentrekken, maar vooral heel veel en hard krijsen." Of: "Nou, (bijna) niets erger dan om zes uur 's ochtends de schreeuw van de meeuw!" En een heel suggestieve: "Kun je die eigenlijk eten? Ik bedoel: smaken meeuwen lekker?"

Bijna alle steden langs de kust hebben de laatste jaren last van meeuwen, zilvermeeuwen en kleine mantelmeeuwen. Wat je hoort is dat door het uitzetten van vossen in de duinen, tot voorheen het gebied waar genesteld werd, de meeuw is gaan uitzien naar andere geschikte leefplekken in de buurt. In de steden achter de duinen is er tegenwoordig voedsel zat en platte daken met grind blijken heel geschikt als nestplaats.

Is er wat aan te doen? De informatie op de websites geeft niet erg veel hoop. Met de flora en faunawet van 2003 zijn de meeuwen en dus ook hun eieren beschermd. Ombrengen van volwassen vogels hielp toch al niet: de hoeveelheid voedsel is veel bepalender voor het aantal vogels dan het afschieten van enkele lastposten.

Wel hebben de vogels problemen met schuine daken, en met erg kleine platte oppervlaktes. Bovendien trekken ze naar een naastgelegen leefgebied (dus bij voorbeeld naar de vogelwijk, wat ook passender zou zijn) als het broedsucces tegenvalt.

We zouden dus radicaal van het probleem af zijn als we allemaal de platte daken afschaffen en puntdaken lieten maken. Maar dat gaat ten koste van het karaktervolle ontwerp van onze huizen en ten koste van onze portemonnees. Wat wel kan: de toegankelijkheid van de platte daken beperken door het spannen van draden. Als er dan toch nog hier en daar genesteld wordt moet je zorgen dat de eieren wel bebroed blijven maar niet uitkomen. Hoe dat legaal kan is een spannende vraag.

Eigenlijk tendeert dit verhaal naar een oproep om vrijwillige dradenspanners, daklopers en meeuwenwachten. Als je er een paar per blok hebt moet je met betrekkelijk weinig kosten de meeuwen tot het besef kunnen brengen dat ze echt beter een paar blokken verder kunnen gaan broeden (en krijsen). Wie willen er daadwerkelijk meewerken om in 2005 het meeuwenprobleem te helpen verplaatsen?

We zullen in februari de daken op moeten, als leden van het **Raadsheren-meeuwen-comité**.

Opgaven per e-mail: rianniek@yahoo.com

Eindelijk!

Mirjam Jochemsen

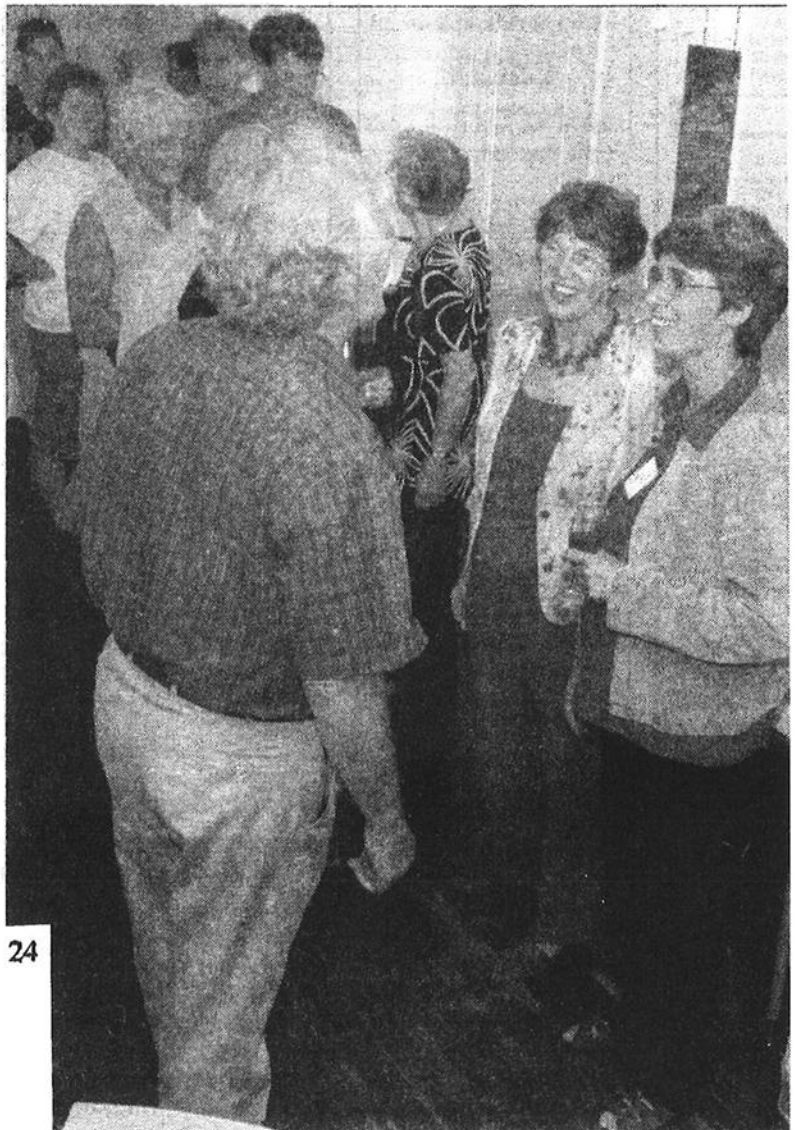
Na jaren van overleggen en lobbyen is het er dan eindelijk: een gezondheidscentrum be-noorden het spoor. Op Rijnsburgerweg 163 werd maandag 6 september gezondheidscentrum Hebe geopend door Hilde Jansen, PvdA-raadslid van de gemeente Leiden. Zij deed dit namens Hans Buijing, wethouder Welzijn, ouderen, wonen en zorg. Met de opening van het centrum zien wij als bewoners van de Raadsherenbuurt, maar ook van het Houtkwartier en de Vogelwijk, eindelijk een grote wens in vervulling gaan. Met vragen over wonen, zorg en welzijn kunnen we nu op één adres terecht. In gezondheidscentrum HEBE zullen een maatschappelijk werker, een cliënt-/ouderenadviseur en gespecialiseerde verpleegkundigen dagelijks (behalve vrijdag) spreekuur houden.

Al jaren wordt vooral het ontbreken van zuigelingenverzorging en voorzieningen voor ouderen dicht bij huis werd als een gemis ervaren. Daarnaast maakten velen zich zorgen over de continuïteit van de huisartsenzorg in de buurt. Dit ondanks het feit dat verschillende huisartsen aan de andere kant van de Warmonderweg hun deur open hebben staan, ook voor patiënten uit onze wijken.¹ Door verschillende buurtbewoners werd daarom al heel lang geijverd voor de komst van een gezondheidscentrum. Twintig jaar geleden al waren mevrouw Donders en de heer Nieuwenhuizen erover met veel betrokkenen in gesprek. Samen woonden zij vele overleggen bij, niet alleen met de gemeente Leiden, maar ook met bijvoorbeeld de gemeente Oegstgeest en met de SWOO (Stichting Welzijn Ouderen Oegstgeest). Zo waren zij betrokken bij het ontstaan het rapport Spoorslag, waarin de samenstellers² hun visie op zorg en welzijn in onze con-

treien neerlegden. Na publicatie van dit rapport is echter weinig concreets van de grond gekomen.

Zoektocht

Wethouder Jan Laurier zegde tijdens een informatieavond van de gemeente in 2003 in hoogst eigen persoon zijn inspanningen toe, maar die legden kennelijk niet voldoende gewicht in de schaal om het gewenste resultaat te bewerkstelligen. Van de inspanningen van de buurtvereniging waren mevrouw Donders en de heer Nieuwenhuizen ook niet onder de indruk. Toen zij uiteindelijk vorig jaar het bijltje erbij neergooiden, nam de heer Thomson hun taak over. Inmiddels is het comité WEG (Wijk en Gezondheidscentrum) ontstaan, waarin bewoners van onze buurt, de Vogelwijk en het Boerhaavedistrict

¹ zie telefoongids Oegstgeest onder 'huisartsen'

² Gemeente Leiden, particulieren, Stichting Welzijn Ouderen Leiden

met elkaar samenwerken en zo gesprekspartner zijn voor de gemeente en de Stichting Dienstverlening. Voor de Raadsherenbuurt hebben de heren Thomson en Hoogwout zitting in deze werkgroep.

In de loop van de tijd zijn veel mogelijkheden in de omgeving de revue gepasseerd. Om er enkele te noemen: de leegkomende panden van het COA (de villa op de hoek van het Nieuweroordterrein en het gebouw van het Clusterbureau), de begane grond van Nieuweroord zelf, of 'inwoners' bij het Diaconessenhuis. Zelfs hoopten sommigen op het gebouw van de Woutertje Pieterse-school, toen er sprake van was dat deze school zou verhuizen.

Het is er allemaal niet van gekomen.

HEBE

Ook mevrouw Van Schie, huisarts op de Rijsburgerweg, liet er nooit onduidelijkheid over bestaan dat zij het voorzieningenniveau ten noorden van het spoor beneden de maat vond. Uiteindelijk heeft zij de stoute schoenen aangetrokken en, op particuliere basis buiten de gemeente om, Gezondheidscentrum HEBE opgezet. Zij deed dit op Rijsburgerweg 163, het pand waar zij ooit haar eigen praktijk als huisarts begon en dat al haar eigendom was.

Voor het centrum werkt zij samen met huisarts mevrouw A.M. van den Braken, Stichting Dienstverlening Leiden, Stichting Maatschappelijke Dienstverlening Midden Holland en Stichting Thuiszorg Groot Rijnland. Deze instellingen maken op wisselende dagen gebruik van een ruimte bij de huisartsenpraktijk. Van daaruit kunnen zij wijkbewoners van dienst zijn met informatie, advies, hulp, begeleiding en controle op het gebied van wonen, zorg en welzijn. Bij gezondheidscentrum HEBE zullen ook een praktijkverpleegkundige, een diëtiste en een psychologe spreekuur houden.

Mevrouw Van den Braken heeft in het pand haar huisartsenpraktijk gevestigd. Zij nam een deel van de patiënten van mevrouw Van Schie over, en de beide huisartsen nemen elkaar waar. Hoewel de wijkbewoners ook welkom zijn bij huisartsen die op een steen-

worp afstand in Oegstgeest gevestigd zijn, hebben velen het gevoel dat op deze wijze de waarneming en de toekomst van de huisartsenzorg in de wijk beter gewaarborgd is.

Toekomst

HEBE hield op 6 september open huis, en gezien de grote drukte in het pand zijn er velen die zich bij dit nieuwe centrum betrokken voelen. De al eerder genoemde heer L. Nieuwenhuizen is "buurtbewoner op leeftijd" (82) en heeft naar eigen zeggen al vijftien jaar gelobbyd om een zorgcentrum in de wijk te krijgen. Vooral onder ouderen is daar grote behoefte aan. Nieuwenhuizen denkt dat voor die doelgroep HEBE in zijn huidige opzet tamelijk hoogdrempelig zal blijken te zijn. Hij overlegt al met de Stichting Dienstverlening over manieren om ouderen nog gemakkelijker binnen te krijgen, met anders getoonzette informatie, en door bijvoorbeeld het organiseren van informatiemiddagen. Andere nauw betrokken buurtbewoners, die kortere of langere tijd in verschillende verbanden hebben meegedacht over een zorgcentrum, vinden het jammer dat er geen fysiotherapeut in het centrum is, en missen ook andere voorzieningen, zoals zuigelingenverzorging en een pedicure. Allen zijn zij echter blij met deze start, en zij hopen op uitbreiding van de dienstverlening op termijn. Wellicht zijn er nieuwe kansen wanneer het aan de overkant van de straat gelegen terrein van asielzoekerscentrum Nieuweroord vrijkomt, maar dat gebeurt op zijn vroegst in 2010. De pijlen van de werkgroep WEG zijn hierop gericht. Tot die tijd moet HEBE haar godinnennaam waarmaken en de buurt haar eeuwige jeugd schenken. Misschien kunnen de hebeplanten in de voortuin van het centrum daar een bijdrage aan leveren.

Spreekuren in gezondheidscentrum HEBE:

Maatschappelijk werker: ma. 13.00-17.00 uur (Stichting Maatschappelijke Dienstverlening Midden Holland)

Cliënt-/ouderenadviseur: do. 13.00-15.00 uur. (Stichting Dienstverlening):.

Gespecialiseerde zorg en periodieke controle gezondheid senioren: wo. 13.00-17.00 uur en do. 15.00-17.00 uur (Thuiszorg Groot Rijnland)

Diëtiste: Judy van den Berg

Psychologe: mw. dr. I. Röder (specialisatie kinderen)

De spreekuren zijn bedoeld voor 55-plussers, mantelzorgers, gehandicapten en chronisch zieken. Met vragen over medische zaken en maatschappelijke dienstverlening kunt u op de aangegeven tijden langskomen, een afspraak maken of een huisbezoek aanvragen. Bellen kan ook, naar HEBE (5 190 979) of naar Zorgnet Leiden (5 240 960). U wordt dan naar de juiste persoon doorverwezen.

Voor alle duidelijkheid: huisarts Van Schie blijft gevestigd in de praktijk op Rijsburgerweg 96. Zij werkt nauw samen met huisarts Van den Braken in het gezondheidscentrum.

Foto: uit de Raadsheer april '96

"M'n hele ziel en zaligheid heb ik erin gelegd."

Ton Staphorst en Mirjam Jochensen

Een wandeling in de Leidse Hout op een vochtige, kille nazomeravond. Het is al donker, maar enkele hertenkalfjes trekken zich er niets van aan dat het allang bedtijd voor hen is en kijken ons nieuwsgierig aan. We stappen het Theehuis binnen en worden direct omhuld door een aangename warmte. Het zachte licht, de muziek en enkele gasten zorgen voor een intieme sfeer. We komen voor een gesprek met Bernard Stöxen, maar die laat nog even op zich wachten; naar later blijkt is hij in de stad aan het werk als inspecteur voor de Keuringsdienst van Waren.

We beginnen het gesprek bij het begin van Bernards geschiedenis in de Leidse Hout, ruim negen jaar geleden, toen hij het Theehuis overnam van Peter van der Graaf. Sindsdien is er alleen al wat betreft de openingstijden van deze uitspanning in de Leidse Hout veel veranderd. Was zij onder het

bewind van Van der Graaf alleen in de weekends open, en dat alleen in de zomermaanden, tegenwoordig staat de deur eigenlijk altijd open: zeven dagen in de week, het hele jaar door, vanaf negen uur 's morgens. Er zijn heel wat mensen die dat weten. Hondenuitlaters doen een bakkie, veel bezoekers van het Diaconessenhuis komen even langs. Velen komen een enkele keer, maar er zijn ook heel wat vaste klanten, die elke week of zelfs elke dag het Theehuis weten te vinden. "Zelfs mensen van buiten Leiden," vertelt Bernard. "Er is een hele familie uit Katwijk, die niet van het strand houdt en zeker met mooi weer regelmatig met de fiets hiernaartoe komt; soms zijn ze wel met z'n achten." Soms drinken de dames die de hond hebben uitgelaten een kopje koffie. En een enkele keer wippen Cees Goekoop en Jan Wolkers aan. Beiden hebben het restaurant "ingegeven" met een tournedos "brandende liefde", oftewel een tournedos, afgeblust met cognac. Bernard spreekt echter ook wel eens echte Leienaars die niet weten waar de Leidse Hout ligt en er dus ook nog nooit zijn geweest.

Maar het is niet altijd gezellig. Vorig jaar had Bernard juist mooie nieuwe tafels aangeschaft voor op het terras, en al snel waren er drie van verdwenen. Twee jaar geleden was er brand en scheelde het een haar of het hele rieten dak was in vlammen opgegaan. Een kleine vier jaar geleden was er de bse-crisis en moesten de herten in het hertenkamp in quarantaine. "Veel feesten in het Theehuis werden in die periode afgezegd, en er hing een morbide sfeer," zegt Bernard over die tijd.

Over de veestapel vertelt Bernard een triest verhaal met een bizarre afloop. Op zeker moment had de ploegbaas van de gemeente opdracht gekregen om de pluimveestapel te reduceren. De man besloot de kippen te verzuipen in een emmer water, op klaar-lichte dag. Een hoogbejaarde dame zag dat en

schakelde onmiddellijk haar buurman in, voor een actie tegen de gemeenteman. De buurman was des duivels. Resoluut greep hij de emmer met water en zette deze met geweld omgekeerd op het hoofd van de kwade genius. In zijn boosheid had de buurman zoveel kracht gebruikt dat de emmer zich vacuum had gezogen. Meerdere mannen moesten eraan te pas komen om de emmer te verwijderen. Wat er verder gebeurde laat zich raden!

Ook zakelijk gezien loopt niet alles zoals de baas van het Theehuis het zich zou wensen. De gemeente beloofde hem bij monde van de wethouders Hillebrand en Laurier al lang geleden uitbreiding met een klein zaaltje en fatsoenlijke wc's. De toiletten gaan er eind dit jaar eindelijk komen, inclusief een invalidentoilet en een plek om baby's te verschonen (dit laatste gebeurt nog altijd regelmatig op de tafels in het restaurant) maar het geld op de gemeentebegroting voor het extra zaaltje wordt elk jaar doorgeschoven naar het volgende jaar. Voor Bernard zou een extra zaaltje de mogelijkheid bieden om een bedrijfsleider aan te stellen, zodat hij zelf eens een dag weg kan of op vakantie kan gaan. Zeven dagen in de week, jaar na jaar, dat gaat je niet in de koude kleren zitten. Bovendien vindt hij het wel erg jammer dat hij nu toch regelmatig mensen die een hapje willen komen eten, teleur moet stellen omdat het restaurant is afgehuurd voor een feestje of receptie. Er is altijd klandizie: dat is de keerzijde van het feit dat Stöxen, zoals hij het zelf zegt, "het Theehuis op de kaart heeft gezet. Zelfs op ANWB-borden in de omgeving wordt het nu aangegeven." Naast de grenzenloze energie en het enthousiasme van 'de baas', heeft ook het vakmanschap van de nieuwe koks daar zeker aan bijgedragen. Bovendien genieten veel zondagse bezoekers van de 'levende jukebox', die 's zondags na viereen sfeer brengt.

Voor de toekomst heeft Bernard ook nog ideeën genoeg. 'Poetry in the Park', spannend entertainment in de muziektent of zelfs op de vijver, niets is hem te gek. Samen met Edith Mante, die vanuit de Vrienden van de Leidse Hout optredens organiseert, werkt hij aan een wervender programma.

Op onze laatste vraag, of hij nog iets kwijt wil wat zeker in de Raadsheer moet, antwoordt hij met een duidelijk verzoek: of toevallige passanten die, vooral 's avonds, in het park vreemde dingen zien die niet door

de beugel kunnen, dit direct aan de politie willen melden. Zo neemt hij zonder nadenken de Leidse Hout en zijn uitspanning in bescherming.

Dat is ook de indruk die je overhoudt wanneer je met Bernard Stöxen praat over "zijn" theehuis: "M'n hele ziel en zaligheid heb ik erin gelegd!"

OPA

"Iedere eerste dinsdag van iedere maand, ...". En dan woensdag in de loop van de dag wordt opgehaald...

De verwachte data voor de Oud-Papier-Aktie zijn:

dinsdag	5 oktober
"	2 november
"	7 december

Nieuwe bewoners /Verhuisd

Op 16 juli is Willie Kooijman in de Van Oldenbarneveltstraat 34 komen wonen. Willie is daar gaan samenwonen met Jos Kok, die er de laatste 7 jaar alleen heeft gewoond. Willie woonde in Middelburg. Zij was werkzaam als docent Nederlands in Goes en is inmiddels in dezelfde functie begonnen aan het Andreas College in Katwijk. Willie heeft 3 inmiddels volwassen kinderen, die niet meer bij haar wonen.

In augustus verhuisden Titia Bouma en haar dochters Emma en Eva van Fagelstraat 37 naar Leiden.

Sindsdien zijn Coen Hogendoorn en Krista Kuipers aan het verbouwen, en verhuizen begin oktober met hun 15 maanden oude zoontje Friso vanuit Den Haag naar Fagelstraat 37. Coen is 32 jaar en werkt bij het Ministerie van financiën, Krista is eveneens 32 jaar en werkt op het Ministerie van VWS.

Medio september verhuisden Marjanne Bontje, Taeke Kuipers en hun zonen Idse en Siard van Fagelstraat 42 naar Johan de Wittstraat 16, het oude huis van de familie Spoor. Het jonge stel dat tot dan toe daar woonde is vanwege de te grote afstand wonen-werken naar Amsterdam vertrokken.

Begin oktober verhuizen Els en Bram van der Loeff naar een appartement aan de Aert van Neslaan 16 in Oegstgeest. Het was 32 jaar geleden dat er een verhuiswagen voor de deur van Fagelstraat 4 stond.

Geboren

Pleun Marie, dochter van Maurits van der Vorst en Edith Lucas, geboren op 29 augustus Fagelstraat 43.

Op 20 september is Taeke geboren, broertje van Isabelle, zoon van Paul Gerrits en Annemieke Schilder Spelt, Fagelstraat 30.

PRIKBORD

Er was iemand met kippen in de tuin die die kwijt wilde?

Inhoud

Van de redactie	blz 2
Van het bestuur	blz 3
Estafette-column	blz 4
Uit de oude doos: Pleidooi voor een machine-referendum	blz 6
Rumoer in de Raadsherenbuurt	blz 7
Kunst in de Kamer	blz 10
In memoriam Meneer Francken	blz 11
Roerige historie vlakbij	blz 12
Ordinary Herrie; Werfpop	blz 13
Maranza in de zon	blz 14
De veertiende Raadsherenloop en de snelste lopers ooit	blz 15
klein rumoer in de Raadsherenbuurt	blz 18
Jan Ballegoplein	blz 19
Hard, harder, hardst; Lawaai	blz 21
Meeuwen	blz 22
De schreeuw van de meeuw	blz 23
Eindelijk	blz 24
M'n ziel en zaligheid heb ik erin gelegd	blz 26
OPA; Nieuwe bewoners	blz 28
Geboren; Prikbord; Inhoud	blz 31

CAFÉ-RESTAURANT
DE LEIDSE HOUT

Iedere dag geopend vanaf 9.00 uur
het hele jaar!

Ook geschikt voor
feesten, recepties,
verjaardagen, jubilea
enz.

Houtlaan 100 2334 CL Leiden

071-5153476

En de winnares van de Gouden Stamper van dit jaar is Minke Holleman

